

Giới thiệu Không Phải Oan Gia Không Chung Nhà

Truyện Không Phải Oan Gia Không Chung Nhà của tác giả A Bạch Bạch là truyện thuộc thể loại ngôn tình mang nhiều yếu tố hài hước khi hai con người cứ như oan gia mà lại có tình cảm với nhau.

Hai nhân vật gồm Tâm Mãn và Ý Túc là đôi oan gia gặp nhau là cãi nhau cùng chống đối nhau về mọi việc nhưng cũng như người ta thường nói thương nhau lắm cãi nhau đau khi hai người không hề nghĩ mình có tình cảm với nhau nhưng nó cứ diễn ra âm thầm khi có biến cố xảy ra thì họ mới nhận ra điều đó.

Liệu hai người có kết thúc như thế nào cùng chúng tôi khám phá điều đó qua từng chương truyện.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Oan Gia Không Chung Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

"Tâm Mãn" và "Ý Túc", tên hai người này đọc thế nào cũng giống như người một nhà. Nhưng cô không muốn là người một nhà với anh chút nào. Hằng ngày cứ ra vào chạm mặt, trốn cũng không thoát, đánh thì lại thua... Ôi, cô thừa nhận anh đẹp trai chết được nhưng lại lười đến nhót cả thầy, tính tình lại ác liệt và chỉ biết ăn hiếp mình cô! Đối mặt với ông "anh trai" thanh mai trúc mã người dung nước lã này, Tâm Mãn chỉ muốn gào lên "Vệ Ý Túc, anh là tên đầu heo chưa tiến hóa!"

Ngày xưa ngày xưa....

Hoa anh đào bay bay....

Từng cánh hoa như từng cánh bướm đầy màu sắc tung tăng khiêu vũ hạnh phúc rợp trời.

Mùa xuân là mùa vạn vật sinh sôi, là mùa của tất cả sự sống. Tại một cuộc sống muôn màu muôn vẻ, tại một nơi đầy màu sắc tươi tắn, tại một nơi rực rỡ ánh sáng, được nắm tay lấy nhau nguyện thề, đó chính là ước mơ tha thiết của mỗi con người.

Hôn lễ đã cử hành nhưng Đường Uyển Như vẫn không dám tin đây là sự thật. Cô hạnh phúc ve vuốt chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh thật cẩn thận tỉ mỉ.

Không hề biến mất, không phải tỉnh lại, không phải là một giấc mơ. Thật tốt biết bao nhiêu!

Vệ Tề Lăng buồn cười khi nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của cô. Anh đi đến dịu dàng nắm lấy tay cô "Sao vậy em?"

"Không có gì. Chỉ là thật không dám tin mình lại có thể hạnh phúc đến thế." Đường Uyển Như nở nụ cười ngọt ngào.

Vốn cho rằng tình yêu chỉ có một lần trong đời, giống như pháo hoa sau khi nổ rộ chỉ còn lại khói bụi lạnh lùng. Cho đến khi gặp được anh...

Tề Lăng là sếp của cô. Anh và cô đều có hoàn cảnh ở góa một mình nuôi con giống nhau. Trái tim hai người đã chết lặng cho rằng cả đời này chỉ có thể cùng con mình nương tựa lẫn nhau. Cuộc sống không có tình yêu cũng giống như trái tim đã mất đi nhịp đập. Họ vĩnh viễn không biết gì gọi là phong phú. Cô đơn không ai nương tựa, vui vẻ không ai chia sẻ, hạnh phúc không nhân lên, đau khổ chịu gấp đôi nhưng lại không thể lộ ra sự khổ sở trước mặt con mình. Đứa bé mồ côi cha hoặc mẹ đã rất đáng thương, sao lại để cho chúng phải gánh chịu thêm những chua xót của đắng sinh thành.

Cho đến một ngày bọn họ phát hiện sau mấy năm làm bạn hiểu nhau lại nảy sinh ra một tình cảm khó thể chia cách. Tình yêu cũng giống như mùa xuân của vạn vật đã sống lại từ sâu trong lòng đất.

"Thật rất thần kỳ." Vệ Tề Lăng nâng tay cô lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên ngón tay đeo nhẫn thể hiện một tình yêu vô tận. Sau đó lại bỗng nghĩ ra gì "Đúng rồi, con đã chạy chơi ở đâu, cả nhà chúng ta chụp chung một tấm ảnh đi."

Chính con nhóc này lần trước cướp kẹo của mình! Một cậu bé mang khuôn mặt chán ghét nhìn cô bé đang ngón kẹo đầy miệng.

Chính là thằng nhóc này lần trước đến cướp kẹo khiến mình bị đau bụng hai ngày trời! Cô nhóc đang ngón kẹo đầy miệng không cam lòng yếu thế trợn mắt nhìn ngược lại. Nhìn cái gì? Muốn coi ai mắt lớn hơn à?

"Vệ, anh nhìn xem, hai đứa nhỏ rất có cảm tình với nhau kìa. Vừa gặp đã nhìn nhau thắm thiết rồi" Đường Uyển Như nghĩ đến cuộc sống hạnh phúc sau này. Ôi, thật là mỹ mãn biết bao.

"Đúng vậy đó." Vệ Tề Lăng cười vang phụ họa, sau đó cúi đầu cất lời trêu chọc hai đứa trẻ "Tâm Tâm, sau này gả cho Vệ Vệ nhà chúng ta được không? Chúng ta sẽ thân càng thêm thân nhé."

"Con thèm vào!" Cậu bé gào lên trước, kháng nghị chuyện ép duyên!

Cô nhóc miệng đầy kẹo tức tối. Tại sao việc từ hôn lại để cho người ta nói trước chứ? Thật là mất mặt mà. Sau đó nuốt hết kẹo gào lên "Con không thèm, con không thèm, con không thèm!!!!" Hừ, mình kháng nghị nhiều hơn nó, cho nên mình mới là kẻ từ hôn!

Xem ra về phương diện này bọn họ lại có nhận thức chung, chỉ có điều ai muốn có chung nhận thức với nó chứ? Hai đứa bé suy nghĩ xong lại tỏ vẻ nặng nề nguyệt nhau. Sau đó đồng thời cùng làm ra hành động quay lưng lại với nhau tỏ vẻ kháng nghị.

Mắt nhiếp ảnh gia sáng lên, vội vàng nhấn nút chụp hình.

Trên tấm hình là cảnh hoa anh đào nở rộ và những cánh hoa bay bay.

Dáng vẻ hai đứa trẻ cùng chu môi, hai tay khoanh trước ngực, đưa lưng về phía đối phương, bộ dạng như cả đôi sẽ không qua lại với nhau. Mặc cho cha mẹ đang đám cưới ở phía sau cười không khép miệng được. Người cha còn cúi người xuống, một tay kéo kéo cô bé con riêng của vợ. Người mẹ thì một tay che lên miệng, gương mặt sáng rỡ tràn đầy hạnh phúc.

Cho nên cuộc thi chụp ảnh "LOVE" năm đó có một tấm hình đạt giải tác phẩm vàng tên là "Không phải oan gia không cùng nhà."

Dĩ nhiên, việc này không phải là trọng điểm. Trọng điểm thật sự chính là bọn chúng nói không muốn kết hôn là không muốn được hay sao?

Rất nhiều, rất nhiều năm sau. Vào một buổi sáng rất bình thường, tại một gia đình rất bình thường. Chỉ có điều là phòng ốc lớn hơn những căn nhà khác một chút, được trang hoàng cũng đẹp hơn nhà khác một chút và cư ngụ tại khu vực cũng giá trị hơn người khác một chút.

"Tâm Mẫn, thức dậy mau..." Đường Uyển Như đã chuẩn bị xong điểm tâm. Bà đi ra phòng bếp kêu vọng lên trên lầu.

Chỉ trong chốc lát, một nữ sinh viên chừng hai mươi tuổi, đầu tóc rối bù, đôi mắt ngái ngủ, mặc một bộ đồ ngủ mà xanh nhạt kẻ sọc ngáp dài ngáp ngắn phàn nàn nói "Mẹ ơi, làm ơn đi. Mỗi ngày mẹ đừng gọi con trước được không?"

"Rửa mặt rồi chưa?" Đường Uyển Như hỏi, thuận tiện cời tạp dề xuống.

"Chưa" Đường Tâm Mẫn lắc đầu, việc đến đâu hay đến đó. Cô chạy đến ngồi xuống cạnh bàn ăn, vô cùng chân thành nghiên cứu những món ăn trên bàn "Đề con xem bữa sáng hôm nay có gì rồi sau đó mới quyết định có muốn về đánh răng sạch sẽ hay không."

Ôi, bánh quẩy thơm quá, thật thơm quá! Đường Tâm Mẫn thật sự không cưỡng lại được sự hấp dẫn của bánh quẩy. Không cần biết có đánh răng hay chưa, tay cô đã chộp lấy một cái ăn ngon lành.

"Tâm Mẫn..." Giọng nói của Đường Uyển Như tỏ vẻ không đồng ý.

"Được rồi, được rồi, lần sau sẽ không vậy nữa." Thái độ biết nhận lỗi là tốt, chỉ có điều có thay đổi hay không thì không nhất định.

"Đi gọi Tiểu Vệ dậy đi."

Đường Tâm Mẫn dùng dằng đứng lên, lẽ mà lẽ mề đi lên trên lầu, vừa đi vừa cảm râm "Lại là mình, mỗi lần đều là mình. Sao con heo kia không kêu mình thức dậy chứ." Con heo kia tên là Vệ Ý Túc. Thật là ông trời không có mắt, đã là người một nhà còn chưa nói, ngay cả tên cũng xem ra cũng có liên quan đến nhau. Hai cô mỗi lần có người cười tên của hai người bọn họ đều phải giải thích. Đây là do chú Vệ thích môn túc cầu của Ý mà.

Rốt cuộc cũng bò được đến cửa phòng của Vệ Ý Túc. Dưới cảm xúc đang sôi trào của Đường Tâm Mẫn, cô dùng nội công đã được luyện tập đá bay cánh cửa phòng của Vệ Ý Túc "Thức.....dậy....."

Chứng minh nội công thâm hậu truyền âm nghìn dặm này được Đường Tâm Mẫn dày công tôi luyện đã thể hiện qua việc mẹ già đã ở dưới gối nài kháng nghị nhưng người trước mặt vẫn ngủ vô cùng ngọt ngào. Thật không hổ danh là "truyền âm ngàn dặm". Quả nhiên nó chỉ có thể truyền ngàn dặm chứ không thể nghe thấy ở trước mặt mà.

"Mẹ nó." Đường Tâm Mẫn nhìn thấy chiếc đồng hồ báo thức thứ sáu của tháng này đã lừng lẩy hi sinh trên mặt đất "Tên đầu heo này." Một chân cô chống lên giường còn tay thì kéo chăn của anh "Vệ Ý Heo! Dậy mau."

Người trên giường vẫn không hề nhúc nhích.

Đường Tâm Mẫn tức tối kéo phăng tấm chăn của anh xuống giường. Không có chăn thì còn đắc ý được thế nào. Đường Tâm Mẫn đứng trên mặt đất giữ thế không ngừng kéo, rốt cuộc cũng đã thành công kéo xuống được tấm chăn Vệ Ý Túc đang ôm. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là cô thắng

Chỉ thấy chàng trai trên giường dễ dàng buông tấm chăn bị kéo ra rồi lại vui mình chui vào một cái chăn khác trên giường.

Hai bên trán của Đường Tâm Mẫn đầm đìa mồ hôi. Biến thái quả nhiên là biến thái. Khó trách sao mùa xuân đã đến nhưng trên giường của tên này vẫn có đến ba cái chăn. Hóa ra là ngụ ý thô khôn phải đào ba hang đây mà.

"Vệ Ý Heo! Anh đứng lên cho tôi." Đường Tâm Mẫn nhào người kéo lỗ tai anh hét lớn. Cô cũng không muốn trễ học vì tên đầu heo này nữa. Mỗi lần

đều bắt người khác gọi anh nhưng gọi sao cũng không chịu dậy. Còn không gọi thì sau khi thức dậy anh lại la lối ồm tỏi. Đây là đạo lý gì ở đời đây. Thế nên phải cho đám fans của anh trong trường đến xem bộ đáng heo lười biếng của anh ở nhà mới được. Cơ bản là hoàn toàn khác hẳn với đáng vẻ tinh táo lúc ở trường của anh. Đúng là thân giả tạo!

"Ừ..." Tiếng nói gọi cảm nòng nân phát ra từ môi anh, lỗ tai bị bông đau khiến anh không chịu nổi. Anh khẽ mở mắt liếc nhìn ra cửa sổ "...Trời còn chưa sáng mà..."

Có tiếng phun máu phát ra.

"Trời đã sáng to cả rồi." Đường Tâm Mẫn kéo tấm màn cửa sổ thật dày ra, ánh sáng rực rỡ lập tức rọi sáng cả căn phòng.

Chàng trai anh tuấn bị cô đánh thức không cam lòng ngồi dậy thấy ánh nắng chiếu sáng khắp phòng. Hành động hơi ngừng lại rồi lập tức bắt lấy cơ hội quất to lên "Ôi trời ơi, chói mù mắt rồi, ôi ôi..." Vừa kêu vừa chui vào trong chăn.

Đường Tâm Mẫn cầm chiếc đồng hồ báo thức đang hi sinh vinh quang nằm trên đất ném anh "Nếu như anh không thức dậy tôi sẽ tuyên truyền khắp nơi trong trường rằng thằng nhóc như anh học lớp ba vẫn còn dái dầm."

"Được rồi, tôi dậy đây." Rốt cuộc Vệ Ý Túc quyết định đầu hàng. Mẹ nó, lần nào cũng đem chuyện này uy hiếp mình. Anh lười biếng ngồi dậy tựa vào đầu giường, ánh mắt nhìn cô không đồng ý "Đường Hình Mẫn*, sao sáng nào tôi thức dậy cũng thấy em mặc bộ đồ bệnh nhân tâm thần thế?"

* Hình mẫn: có ý nghĩa là mẫn hạn tù.

Ai lại nhìn thấy bộ quần áo sọc xanh nhạt lại nói rằng bệnh nhân tâm thần chứ? Đúng là kẻ không biết thương thức, như vậy phải bảo là trang nhã mới đúng. Xi, Đường Tâm Mẫn giả vờ cười nói "Được, lần sau tôi sẽ mặc trang phục bé thổ đến gọi anh rời giường được không?"

Anh cố ý không đếm xỉa đến giọng nói day nghiêng kia. Nói thẳng ra thì anh vô cùng vui vẻ khi nghe thấy cô nói như thế, liền vươn hai cánh tay ra "Sáng sớm thức dậy phải ôm trước cái đã."

"Ôm?" Tiếng nói vút lên cao "...Được...." Đường Tâm Mẫn bò lên giường hăng hái giơ tay bắt lấy gương mặt anh siết thật chặt "Ôm cho anh chết."

"Aaaaaaaa" Ý Túc kêu lên thảm thiết, kêu xong lại cảm thấy không đúng "Tay em sao lại bóng lờng vậy chứ."

"À." Tâm Mẫn chợt nhớ ra nên giải thích thành thật "Mới vừa rồi ăn bánh quẩy."

Ý Túc như nhớ ra điều gì liền nheo mắt lại nhìn bàn tay bóng lờng của Tâm Mẫn, gằn từng chữ từng chữ "Cái, tay, này, không, phải, kéo, chăn, của, tôi, chứ !!!!!"

Tâm Mẫn gượng cười "Hehe, có lẽ, dường như, biết đâu, có khả năng..." Vừa nói vừa cẩn thận tìm cơ hội chạy trốn nhưng vẫn bị anh tóm lấy "A!!!!"

"Đường, Tâm, Nhãn" Trong không gian vô cùng rộng lớn vang dội tiếng gào thét của Vệ Ý Túc không ngừng.

Trong phòng bếp, hai vị phụ huynh nghiêm túc nghiên cứu tình hình trên lầu đã rút ra được kết luận.

"Ôi... tình cảm của bọn nhóc cũng thật tốt!" Đáng vẻ ngây ngất của Đường Uyển Như như một cô gái bé bỏng.

"Đúng vậy đó! Đúng vậy đó!" Vệ Tề Lăng uống chút sữa luôn miệng phụ họa. Dù sao bà xã nói gì cũng đúng là được rồi.

"Tạm biệt mẹ."

"Tạm biệt đi."

Đường Uyển Như mỉm cười đứng trước cửa tiễn Đường Tâm Mẫn và Vệ Ý Túc đi học. Chuyện vui nhất của cả đời người phụ nữ chính là có một người chồng yêu mình và con gái khỏe mạnh.

"Tâm Mẫn." Bà chợt mở to mắt, ngơ ngẩn hồi lâu mới kêu lên.

Đường Tâm Mẫn đang đùa nghịch nhảy lên tay vịn cầu thang trượt xuống. Khi tiếng kêu lo lắng của Đường Uyển Như vang lên thì cô đã trượt đến cuối tay vịn và làm một tư thế xoay người vô cùng xin đẹp kèm theo một nụ hôn gió tặng bà.

Đưa con gái này... Đường Uyển Như cũng chỉ biết cười cho qua. Con nhóc Tâm Mẫn này từ nhỏ đã giống con trai, vốn cho rằng sau này lớn lên sẽ khá hơn một chút. Nhưng lại không ngờ vẫn cứ như trước, không lẽ nó đầu thai nhầm rồi sao.

"Vệ Ý Heo, anh đi nhanh chút có được hay không?" Đường Tâm Mẫn đeo cặp sách qua đầu, xoay đầu thúc giục chàng trai anh tuấn phía sau. Năm đó quả là chú Vệ đặt tên này không sai chút nào. Vệ Ý Túc - Này Con Heo (1), đúng là con heo mà, thật vô cùng chính xác, vô cùng chính xác.

(1) Vệ Ý Túc và Này con heo đều phát âm là weiyizhu

"Đi nhanh để đầu thai à." Vệ Ý Túc vẫn là đáng vẻ thiếu ngủ. Mái tóc mềm mại đang rủ xuống che hơn phân nửa khuôn mặt. Mặc dù chỉ chừa lại một

phần đôi mắt nhưng vẫn có thể thấy được con người như bảo thạch đang di chuyển. Và chiếc cảm kiên nghị, đôi môi khêu gợi đang khẽ mở vì nói chuyện.

"Tôi không muốn trẻ học vì anh đâu." Đã lâu rồi cô không nghe thấy tiếng chuông tiết thứ nhất.

"Cô hai à, em trẻ học đâu phải vì tôi chứ. Nếu như em gọi tôi dậy sớm một chút thì sao phải gặp những chuyện này?" Đường đến trạm xe buýt thật xa đến những 50m. Thật là khó khăn, hay là lần sau bắt cô ấy cõng mình đến đó nhỉ... Thôi đi, lần sau cái gì, bây giờ đi.

"Này, anh làm gì vậy? Này này, anh dựa tôi làm gì?? Anh là heo à, quãng đường ngắn như thế muốn tôi đi ư? Đứng mà... Tôi mệt lắm.. Thật không có thiên lý..."

Quả nhiên anh chính là một con heo lười nhất thiên hạ đầu thai mà! Đường Tâm Mãn vừa chịu đựng sức nặng của anh dựa vào người cô, vừa âm ức nghĩ trong bụng.

Chỉ có điều khi lên đến xe buýt, ý nghĩ này của Đường Tâm Mãn đã thay đổi.

Cái gì mà đầu thai chứ? Tên này rõ ràng là một con heo lười nhất thiên hạ! Rõ ràng chẳng hề chuyện thế. Nếu không ai lại có thể ngủ trên xe buýt như thế được?

Hon nữa, hon nữa còn gục đầu dựa vào bả vai cô.

Nhích ra một chút, nhích ra một chút... Đường Tâm Mãn cẩn thận rút bả vai ra khỏi đầu anh. Mắt thấy cách mạng sắp thắng lợi thì ...

"Em nhích thêm chút nữa là tôi sẽ nói với toàn bộ người trong trường là em và tôi sống chung nhà ngay." Hai mắt anh vẫn nhắm nghiền bỗng nhiên ngáp một hơi rồi nói hơi hột.

Đường Tâm Mãn sững sờ, toàn thân hóa đá, cân nhắc rất lâu mới đưa vai mình trở về.

"Ngoan" Khóe miệng của anh nở một nụ cười nhạt. Thỏa mãn cọ cọ đầu rồi tìm một tư thế đặc biệt thoải mái ngủ thật say. Đường nét gương mặt cương nghị, lông mi thật dài, đôi môi mềm mại như cánh hoa, làn da hoàn mỹ không thấy lỗ chân lông. Cho dù là cô nhìn đã quen mắt nhưng cũng không phủ nhận được tên này rất đẹp trai.

Ôi, Đường Tâm Mãn thờ dài. Ông trời thật bất công, cái tên lòng dạ hiểm độc này lại có khuôn mặt xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn không biết có biết bao trái tim nữ sinh đã bị mù quáng vì gương mặt của tên này.

Thôi vậy, dù sao cô biết chính xác gương mặt thật của anh là tốt rồi. Thật là may mắn vô cùng, may mắn vô cùng.

Đường Tâm Mãn nhằm chán lợc lợi cặp sách của Vệ Ý Túc xem thử có gì hay trong đó.

Ồ, một cây kẹo, hon nữa vừa sờ cũng biết là của Alps. Đồ ngon!

Có trời mới biết kẹo chính là mạng sống của cô. Thà rằng một tháng ăn chay chứ không thể một ngày không có kẹo. Vừa nghĩ đến mùi vị ngọt ngào nồng nàn thì nước bọt đã chảy ròn ròn trong miệng.

Cô vội vàng lấy ra, xé vỏ rồi nhét vào miệng. Nào biết vừa đi được nửa đường thì có một cái miệng mở lớn ra ngọam một cú thì thì toàn bộ cây kẹo đã rớt vào miệng anh. Sau đó lại an toàn dựa vào vai cô ngủ tiếp.

Cái tên này, cái tên này, cái tên này không phải đang ngủ rồi sao? Đường Tâm Mãn không dám tin nhìn cây kẹo đang ngậm trong miệng anh và bàn tay trông trơn của mình.

"Tôi mộng du."

Đi chết đi! Mộng du mà cắn được cây kẹo chính xác hay sao? Mộng du còn có thể giải thích à? I phục You thật rồi.

"Đến trường rồi, đến trường rồi." Như đoán được quả đấm của cô sắp giáng xuống, anh nhanh chóng mở mắt ra, đầu tránh né trong thoáng chốc. Sau đó bàn tay phản ứng nhanh nhạy chống lại quả đấm sắp giáng xuống của cô, tay trái thì chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

Cứ xem anh ta như bãi phân chó đi! Đường Tâm Mãn liếc anh rồi đi đến đuôi xe, cách anh thật xa.

Vệ Ý Túc đã quen cách làm của cô chỉ cười cười không tỏ vẻ gì. Anh gơ tay vuốt tóc sang hai bên để lộ ra vàng trán thông minh. Rồi lấy một chiếc kính gọng đen trong cặp sách đeo lên. Khí chất cả người lập tức biến đổi, trong phút chốc đã biến thành một anh chàng trí thức lạnh lùng.

Xe dừng lại, Đường Tâm Mãn nhảy xuống xe trước. Vệ Ý Túc bước xuống sau. Hai người cách nhau rất xa, giả vờ như không quen biết lẫn nhau.

Đúng rồi, ở trường học, bọn họ chính là hai kẻ không liên quan.

Ôi thật cảm động. Ôi thật muốn khóc.

Đường Tâm Mãn vào lớp vừa đứng trước một giấy công trường đóng lại.

Ôi tiếng chuông du dương -- mặc dù thật sự rất khó nghe. Ôi giáo sư chưa bắt đầu giảng bài -- Mặc dù đang lờm cô. Thật sự nhớ quá đi thôi, thật nhớ quá đi thôi.

"Bạn học Đường Tâm Mãn, mời về chỗ ngồi." Đôi mắt của giáo sư Tiền vô cùng nghiêm nghị sau lớp kính dày. Theo đạo lý mà nói, giáo sư đại học chắc chắn sẽ không nhớ được tên của sinh viên. Ngoại trừ một là học trò đặc ý hoặc hai là kẻ chuyên rề rà đi muộn từ trước đến nay như Đường Tâm Mãn.

Ồ ơ, người ta còn muốn hưởng thụ khoảng thời gian không đi trễ thêm chút nữa mà. Tại sao lại không để cho người ta chút thời gian thích ứng chứ. Đường Tâm Mãn oán hận đi đến hàng cuối cùng. Sau đó nhún chân nhảy vào chỗ ngồi.

Gân xanh của giáo sư Tiền nhảy bình bịch khi nhìn thấy cảnh như thế. Sau đó bà hung dữ lờm cô xong mới bắt đầu giảng bài.

Đường Tâm Mãn bắt đầu mang dụng cụ học tập ra. Nào là bút, sách, tập, cục tẩy, quần thể thao màu đen.... Quần thể thao!!! Cô nhanh chóng dọn đồ vào, liếc mắt đánh giá xung quanh xem có bị ai phát hiện ra không. Trời ạ, tên đầu heo Vệ Ý Túc này bỏ chiếc quần thể thao luyện tập sau giờ tan học của anh ta sai túi rồi. Tên ngu ngốc này! Thôi thì... cô lại cẩn thận nhìn bốn phía, mới vừa rồi không ai nhìn thấy chứ... Không ai nhìn thấy là tốt rồi. Đến giờ com len lên nhét vào trong tủ của anh ta là xong.

Cô vẫn không yên lòng lại nghiên cứu sắc mặt của bạn học gần mình. Ừ, rất bình tĩnh, vậy hẳn là không có vấn đề gì, có thể an tâm nghe giảng bài rồi. Vô cùng may mắn.

Nhưng không lâu sau cô lại hoài nghi quan sát về mặt mọi người tiếp. Có phải giả vờ như không nhìn thấy không đây?

Tiết một cú trôi qua trong tâm trạng tự hù dọa mình hết lần này đến lần khác của cô. Rốt cuộc lòng cũng yên thì đã hết tiết.

A Giang ngồi ở hàng thứ ba tung tăng chạy xuống "Tâm Mãn, hình như hôm nay mình thấy cậu và anh chàng siêu đẹp trai Vệ Ý Túc của trường chúng ta ở bên nhau đấy!"

Tim của Đường Tâm Mãn đập mạnh thiếu chút nữa là bay ra khỏi lồng ngực. May là người khác không nhìn thấy sắc mặt cô thay đổi. Cô cố trấn định "à" lên rồi sau đó đầu óc không ngừng suy nghĩ. Nếu như người có vấn đề thì sẽ lập tức phủ nhận, mà như thế thì nhất định sẽ càng bị hoài nghi.

Cho nên cô dứt khoát làm ra vẻ mặt xấu hổ tội cùng, còn giờ tay che mặt, giờ giọng buồn nôn "Ồi, bí mật của mình đã bị cậu biết rồi. Mình còn chưa...."

"Chưa cái đầu của cậu." A Giang chường một cái lên gương mặt buồn nôn của cô. Vuốt vuốt cánh tay đang nổi da gà như bị cô gái trước mắt dọa chết.

"O" Đường Tâm Mãn vừa thấy hiệu quả lại cao hứng trên choker không chịu bỏ qua. Một chữ "ơ" kéo thật dài còn hơi run run "Chính là mình mà..."

Đi chết đi. Là cậu mới lạ đấy." Vừa nhìn vẻ mặt buồn nôn của cô đã biết không phải. A Giang buồn bã "Chỉ có điều cô gái kia thật giống cậu. Mình ngồi trên xe buýt nhìn thấy cô gái đó và anh Vệ siêu đẹp trai đang đợi xe. Chỉ có điều chàng trai kia cũng không biết có phải anh Vệ siêu đẹp trai hay không... Đường như giống lại đường như không..."

"Cậu đang nói cái quái gì thế?" Về mặt Đường Tâm Mãn đại ra nhìn cô bạn "Giống rồi lại không giống. Không giống rồi lại giống."

A Giang buồn bực nắm tóc "Mình cũng chẳng biết mình đang nói gì nữa." Thế là A Giang lại ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi đợi tiết thứ hai.

Phù... Đường Tâm Mãn âm thầm thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng lừa được. Xem ra đến trường mới tách ra cũng không phải cách làm an toàn. Ngày mai vừa ra cửa phải cách xa tên đầu heo tự mình đi đến trường mới được. Cuộc sống yên tĩnh này không dễ gì có được, cô không muốn kết thúc sớm như vậy.

Không phải là cô chuyện bé xé ra to, nhưng thật sự cô đã từng có kinh nghiệm tàn khốc trước kia rồi. Từ lúc tiểu học đến trung học cơ sở, cho đến trung học, bởi vì học ở gần khu cho nên tất cả mọi người trong trường đều biết quan hệ "thân thích" của cô và hấn. Thế là hành trình mỗi ngày trừ việc đi học còn phải nhận thêm công việc là người đưa thư.

Khi đi trên đường:

"Bạn học Tâm Mãn, thư này..."

Lúc ăn cơm:

"Bạn học Tâm Mãn, cái này..."

Lúc xem phim tài liệu:

"Bạn học Tâm Mãn, này..."

Lúc tập thể dục:

"Bạn học Tâm Mãn..."

Lúc đi vệ sinh:

"Bạn học Tâm Mẫn..."

"Biết rồi, biết rồi, tôi giúp bạn đưa, bạn cứ giao cho tôi."

"Không phải.... Tôi chỉ hỏi bạn là khi nào bạn xong, tôi rất gấp...."

Nhìn thoáng qua, cũng biết là cô phản xạ theo điều kiện. Chỉ cần ai kêu lên "bạn học Tâm Mẫn" cô sẽ nói ngay "biết rồi". Đây cũng chính là con heo ác ma kia trong nhà làm hại.

Đến đâu cũng có người tìm cô, đều có người muốn nói chuyện lời kéo làm quen với cô chỉ vì muốn tiếp cận anh.

Vốn cho rằng khi lên đại học thì con ác mộng kia sẽ kết thúc. Lại không ngờ trong thùng thư nhà cô lại nhận được hai giấy báo trúng tuyển của cùng một trường đại học.

Anh còn cầm lấy cuốn tuyển sinh lạnh lùng hỏi cô "Đường Hình Mẫn, sao em lại học cùng trường với tôi. Không phải em thầm mến tôi rồi chứ?"

Nếu như ngày đó không phải là mẹ và chú đều ở nhà thì con dao gọt táo trên tay cô đã sớm bay qua thay xã hội diệt trừ tên tai hại này rồi.

Cô muốn cuộc sống tự do. Cô muốn cuộc sống an tĩnh! Cô không muốn đến đâu cũng bị người ta giới thiệu "Đây là em gái của Vệ Ý Túc." Cho nên cô mãnh liệt yêu cầu vạch rõ giới tuyến với anh ở đại học. Dù sao hai người cũng không cùng ngành mà.

"Tại sao tôi lại phải nghe lời em?"

Cho đến bây giờ cô vẫn nhớ dáng vẻ của anh lúc nói những lời này. Chân anh gác lên đùi cô còn vô si nhường chân mày curop quả táo trên tay cô.

"Tôi giúp anh rửa bát một tháng..." Chế độ rửa chén bát trong nhà là phải thay phiên nhau. Cô cần rằng đề giá.

"Nửa năm." Anh ngập dài, dáng vẻ như rất nể mặt cô.

"Anh -- Đừng -- Quá -- Đáng!" Đường Tâm Mẫn rít qua kẽ răng.

"Vây coi như xong." Anh phui tay ra về chẳng sao. Lỗi táo được ném hờ hợt, Bingo, hoàn toàn rớt vào sọt rác trống rỗng. Sau đó anh bỏ chân ra đứng dậy "Đi ngủ thôi. Bốn năm sau này rằng quan tâm cho tốt nhé, "em gái" thân yêu của tôi." Anh cúi người để khuôn mặt tuấn tú đến gần mặt cô, khiến cô thấy rõ nụ cười chẳng hề tốt lành gì trên mặt anh. Ám hiệu này chính là bốn năm sắp đến sẽ phản kích đến cỡ nào đây.

"Nửa năm thì nửa năm." Cô làm quyết tâm, nhắm mắt lại. Nửa năm thì nửa năm đi, cũng còn hơn bốn năm kia.

Ôi, bây giờ cô nhớ đến cảnh đau thương chua xót khi đó của mình. Khó trách vì sau từ xưa đến nay có rất nhiều người hi sinh tính mạng quý giá của bản thân để đổi lấy tự do. Tự do thật sự là... một thứ rất cao quý.sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Oan Gia Không Chung Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Rón ra rón rén, rón ra rón rén.

Hết nhìn đông rồi đến nhìn tây, sau đó lại nhìn xung quanh.

Cuối cùng cũng an toàn đi đến trước học tủ của Vệ Ý Túc. Đường Tâm Mẫn lại cẩn thận nhìn bốn phía lần nữa. Ồ, không tệ, không hề có người theo dõi, bắt đầu hành động!

Cô lấy chìa khóa dự bị của Vệ Ý Túc gửi cho cô ra, tiếp theo nhanh chóng lấy chiếc quần thể thao trong túi nhét vào học tủ. Sau đó đóng cạch lại, thành công rồi! Lúc tâm tình thả lỏng vui vẻ chuẩn bị đi về thì...

"Tâm Mẫn!"

"Ồi!" Tiếng kêu chột vang lên khiến cả người cô hoảng hốt. Tiếng đáp trả cũng không kịp không chế bật ra khỏi miệng.

"Cậu khẩn trương thế làm gì?" A Giang rất kỳ quái nhìn phản ứng của Tâm Mẫn. Ban ngày ban mặt gọi có một tiếng cần thiết kích động như vậy không?

"Có phải cậu đang làm việc gì trái với lương tâm không?"

"Nào có chứ!" Đường Tâm Mãn vội vàng phủ nhận.

Nhưng phản ứng của cô càng khiến A Giang nghi ngờ là cô đang chột dạ. A Giang đi đến bắt đầu xem kỹ hiện trường. Ô, hình như Tâm Mãn đang đứng trước học tủ không phải của cậu ấy "Tâm Mãn, cậu đứng trước học tủ của anh Vệ siêu đẹp trai làm gì?"

"Hả? Cái gì mà anh Vệ siêu đẹp trai?" Đường Tâm Mãn làm ra vẻ mặt ngu ngơ. Cô không biết, cô thật chẳng biết gì cả.

"Hừm... Mình bắt đầu hoài nghi người buổi sáng mình nhìn thấy có phải là cậu hay không?" A Giang sờ sờ cằm, chắc chắn có vấn đề rồi.

Xong đời, một lần lỡ bước ôm hận ngàn năm! Đường Tâm Mãn âm thầm kêu khổ, sớm biết thế thì để cho cái tên kia mặc quần jeans tập cho rồi, tại sao phải tốt bụng đưa trả cho anh ta chứ.

"Bạn học Đường Tâm Mãn" Một giọng nói lạnh lạnh hơi dễ nghe vang lên rõ ràng trong phòng chứa đồ.

Theo tiếng nói, cô nhìn thấy một tên đầu heo khiến cô khó chịu đang ra về đoạn chính đứng trước cửa phòng. Đồng phục trường đại học được chêm là xấu xí nhất từ trước đến nay được mặc trên người anh rất xinh đẹp, lại còn toát lên vẻ trí thức vô cùng. Tay trái của anh bỏ vào túi quần, tay phải đang cầm hai cuốn sách. Dưới chiếc kính gọng đen là đôi mắt sáng như sao, ánh mắt lại lơ đãng nhìn về phía bên này mang lại cảm giác rất xa cách.

Nhưng điều này chỉ có thể gạt được người khác, riêng mình cô biết được giờ khắc này trong đôi mắt sao sáng của tên đầu heo ác ma kia đang có chủ ý quái quỷ gì.

"Bạn học Đường Tâm Mãn" Anh mở miệng vô cùng nghiêm túc đứng đắn "Tôi cho rằng mình đã nói rất rõ ràng với em đừng viết thư cho tôi nữa rồi mà."

"Tâm Mãn, cậu viết thư cho anh ấy?" A Giang hít vào khí lạnh. Hóa ra Tâm Mãn lại là một cô gái chủ động đến vậy.

"Tôi..." Tên đầu heo này, coi như anh lợi hại. Trong lòng Đường Tâm Mãn muốn róc xương lóc thịt rồi lại lóc thịt róc xương anh. Nhưng mà cô không thể không thừa nhận chỉ có việc này mới có thể làm tan biến sự hoài nghi của A Giang. Cô khề cần môi dưới, chết thì chết, coi như bị quỷ khiến đi "Tôi xin lỗi."

"Em thế này...." Anh thản nhiên cười khổ. Nụ cười mà gần như khiến tất cả nữ sinh đều đau lòng. "Sẽ làm tôi rất bối rối"

Tôi chém anh một đao xem anh còn bối với rồi nữa không! Đường Tâm Mãn oán hận nói thầm trong lòng. Nhưng vẫn phải nghiêng răng nghiêng lợi đáp lại "Tôi dùng nhân cách của mình đảm bảo, sau này tôi sẽ không làm vậy nữa."

"Hi vọng nhân cách của em có thể tin được." Anh gạt đầu rồi xoay người đi ra ngoài.

Đi ra khỏi dãy nhà, tay anh tháo mắt kính, khoe miệng cười tươi rói, ngược đôi mắt như trong veo như pha lê nhìn bầu trời bao la. Hôm nay là một ngày thật đẹp.

Tâm tình của anh thì tốt không thể chê, còn bên này thì có người mắng thầm không ngừng.

Qua thật lâu sau, cuối cùng Đường Tâm Mãn cũng mắng xong. Lúc định đi ăn cơm lại phát hiện A Giang bên cạnh vẫn còn duy trì trạng thái si mê ảo tưởng. Cô vội vươn tay đẩy A Giang "A Giang, A Giang, cậu đang ngây ngốc gì thế?"

Cuối cùng A Giang mới thoát khỏi cơn mê, lau đi nước miếng rồi lại mơ mộng "Anh ấy rất đẹp trai..."

"Đẹp trai con khỉ." Rốt cuộc Đường Tâm Mãn không nhịn được phải nói lời thô tục.

"Tâm Mãn..." A Giang tròn to đôi mắt nhìn cô hoài nghi "Cậu thế này... có phải là vì yêu quá thành hận"

Xía xía xía! Hận cái đầu cậu đó! Cũng biết là gặp tên này trong trường học cũng chẳng có việc gì tốt. Đường Tâm Mãn suy nghĩ vô cùng khó chịu.

"Tiết này mời mọi người chạy đà ba bước rồi ném bóng, cuối tuần này chúng ta sẽ tiến hành cuộc thi." Trên tiết thể dục, giáo sư sắp xếp nội dung khóa học xong lại biến mất không thấy bóng dáng. Quả nhiên tiết thể dục là nhẹ nhàng nhất.

"Tâm Mãn, tại sao cậu không luyện tập?" A Giang đã luyện tập đầm đìa mồ hôi chạy đến uống nước, thuận tiện hỏi thăm Đường Tâm Mãn đã ôm thùng nước nghỉ ngơi cả buổi trời.

Đường Tâm Mãn gục trên thùng nước nhúng mí mắt "Không thích chơi." Vẫn ôm thùng nước lạnh ra về thỏa nguyện.

"Cậu thế này thì coi chừng tuần sau thi không đậu đó." A Giang cảnh cáo cô. Chỉ có điều nói ra trường học cũng biến thái. Nào có môn thể dục của trường đại học nào lại nghiêm khắc vậy chứ, thi trượt thì không cho tốt nghiệp.

"Bên kia xảy ra chuyện gì vậy?" Đường Tâm Mãn bị hấp dẫn bởi tiếng cãi vã, hất cằm lên chỉ phương hướng cho A Giang.

"Không biết" A Giang lắc đầu, lúc cô chạy đến đây thì không nhìn thấy mấy nam sinh này.

"Đi xem sao." Rốt cuộc Đường Tâm Mãn bỏ thùng nước ra, đi đến hỏi mấy nữ sinh đang tranh chấp với bọn nam sinh kia "Sao vậy?"

"Tâm Mãn, bọn họ cướp sân của chúng ta." Các nữ sinh vây lại đứng bên cạnh Tâm Mãn. Mấy nữ sinh rất thích thân thiết với cô. Đường như bên cạnh cô rất có cảm giác an toàn vậy. Nhiều lần tranh chấp với nam sinh đều là Tâm Mãn ra mặt giúp các cô ấy.

"Có xấu xa quá không? Sân của bạn nữ mà cũng cướp?" Đường Tâm Mãn tỏ thái độ không đồng ý nhìn đám nam sinh vạm vỡ kia. Sân nào cũng có đầy người, không cướp sân của nam mà lại cướp của nữ, như thế là đàn ông con trai sao?

"Nữ chơi bóng rổ làm gì, ngoan ngoãn đi theo thừa đi." Một chàng trai tóc vàng vừa biểu diễn kỹ thuật chơi bóng trước mặt các cô vừa nói. Tay của cậu ta cũng rất khéo léo, luồn bóng qua háng, dẫn bóng phía sau, tay trái và tay phải phối hợp rất nhịp nhàng. Cậu ta càng ngày càng háng say, đương lúc dẫn bóng ba hoa thì đột nhiên cảm giác trước mắt mình có gì lóe lên. Thế rồi trong tay đã mất bóng.

Chẳng biết từ lúc nào Đường Tâm Mãn đã cướp bóng của cậu ta. Trái bóng đang xoay tròn trên đầu ngón tay của cô.

"Tâm Mãn đẹp quá đi..." Mấy bạn nữ kích động reo hò.

Đường Tâm Mãn nghiêng đầu khẽ cười "Bóng rổ giành cho nữ sinh hay nam sinh, dựa vào lời nói thì chẳng chính xác, có gan đấu với tôi một ván không?"

"Việc này..." Cậu tóc vàng trầm nghĩ, mới vừa rồi cậu sơ suất để cô cướp được bóng, nói rõ lên được cô cũng có chút bản lĩnh. Nếu như thua một bạn gái thì thật sự rất mất mặt. Nhưng bây giờ có rất nhiều người đang vây xem, nếu không đồng ý thì cũng rất khó nhìn -- Chỉ là một bạn nữ hẳn là không có kỹ thuật chơi bóng tốt đâu nhỉ? Mới vừa rồi chắc cũng do vận may thôi đúng không? Suy nghĩ hồi lâu rốt cuộc cậu kiên trì gật đầu "Đấu một ván thì đấu một ván."

Đường Tâm Mãn mỉm cười ném trái bóng cho cậu ta "Một trận quyết định thắng thua. Cậu phát bóng trước."

Chủ nghĩa đàn ông khiến cậu trai tóc vàng ném lại cho cô. Đấu với bạn nữ mà mình còn ném bóng trước thì cũng là một sự nhục nhã "Cô trước."

Cô cười cười, biết chắc là cậu ta sẽ ném trở lại cho mình. Cô cầm bóng đứng ở trung tuyến "Bắt đầu nhé."

Tất cả mọi người đều tán ra bên ngoài sân để xem.

Cậu tóc vàng hạ trọng tâm xuống cảnh giác nhìn hành động của cô nghĩ thầm, chỉ cần mình ép cô ở tuyến ngoài vạch ba điểm thì cậu sẽ có hội không để cô phá vòng vây.

Khóe miệng Đường Tâm Mãn chứa nụ cười ung dung, bỗng thân hình vừa chớp đã nhanh như cắt lao vào bên trong.

Cậu tóc vàng nhanh chóng di chuyển chặn cô lại.

Chỉ thấy trong tâm của cô dôi đi như chuyển qua bên phải để cắt bóng vào trong. Cậu tóc vàng nhanh chóng chuyển qua phòng thủ bên phải cô, nhưng không ngờ đây chỉ là một động tác giả.

Nói thì chậm nhưng hoàn cảnh khi đó thay đổi rất nhanh. Cô nhanh chóng chuyển trọng tâm nhẹ nhàng nhảy lên và hất cổ tay một cú thật đẹp. Bóng bay ra khỏi tay cô, gọn gàng vọt thẳng vào rổ và lọt lưới.

Bóng ngoài vạch ba điểm... Căn bản là cô không hề nghĩ đến phải gần đến rổ... Cậu tóc vàng chết lặng người.

"Sao đây?" Đường Tâm Mãn cười khẽ chớp chớp mắt với cậu ta "Ông anh có phải chuẩn bị về nhà tưới hoa không?"

Mặc dù vẫn không cam lòng nhưng phong độ vẫn phải giữ, nhóm cậu trai tóc vàng chán nản rời khỏi sân bóng.

"Tâm Mãn thật lợi hại."

"Tâm Mãn giỏi quá đi."

"Khó trách sao Tâm Mãn lại không cần luyện bóng."

"Tâm Mãn dạy cho chúng mình chạy ba bước ném bóng đi Tâm Mãn."

"Được rồi, được rồi." Đường Tâm Mãn bị quần lấy đến hết cách, chỉ có thể lập tức giơ hai tay đầu hàng "Dạy các cậu, dạy các cậu. Thật ra chạy ba bước ném bóng rất đơn giản, khẩu quyết chính là 'một lớn hai nhỏ ba nhảy cao'. Ngàn lần đừng nên nhớ thành 'một khóc hai náo ba thất cổ' nhé."

"Ha ha ha ha, mẹ không thấy vẻ mặt của cậu ta lúc đó thôi. Thật là vui mà." Sau buổi cơm tối, Đường Tâm Mãn cười đắc ý ở nhà.

"Ồi, hóa ra Tâm Mãn nhà chúng ta lợi hại như thế đó ông xã." Đường Uyển Như vui mừng ngây ngất trong lòng Vệ Tề Lăng.

"Việc đó ít nhiều nhờ vào con dạy." Trên đầu gối của Đường Tâm Mãn có một cái đầu đang gối lên rất đắc ý giành hết cả công lao.

"Cái gì mà anh dạy chứ!" Tâm Mẫn cũng không thừa nhận. Mặc dù nói không có liên quan gì đến anh... Nhưng mà! Không phải vì từ bé đến lớn anh đều lấy bóng rổ đập cô thì cô cũng không thể chơi tốt như bây giờ. Hơn nữa, còn hồ chút là lấy việc đấu một ván ra để chia việc nhà... Nói là chia chứ thật ra là thủ đoạn anh ném hết việc nhà cho cô thì đúng hơn. "Là tôi tự học thành tài mà."

"Này, nhóc con. Đừng tưởng rằng ra đường thắng người khác là hay. Ở nhà vẫn bại dưới tay anh như thường nhé. Đừng nên bắt kình với sư phụ thế chứ." Vệ Ý Túc giờ một ngón tay chỉ chỉ vào mũi cô.

"Đi chết đi sư phụ." Đường Tâm Mẫn đẩy đầu anh ra khỏi gối rồi đứng dậy. Cô lột chiếc tất trắng ném vào anh "Vệ Ý Heo! Tôi muốn quyết đấu với anh."

"Gan dạ lắm." Anh rảnh rồi vút chiếc tất của cô sang một bên rồi đứng dậy nhàn nhả phui quần áo, giờ ngón tay cái chỉ lên lầu "Đi"

Kích động! Tuyệt đối chỉ là sự kích động nhất thời! Đáng về nhàn nhả của Vệ Ý Túc khiến Đường Tâm Mẫn bắt đầu hối hận. Da đầu cô hơi sồn lên, từ nhỏ đến lớn cô có thắng anh bao giờ? Sao lại kích động yêu cầu quyết đấu chứ?

"À... Bởi vì hôm nay thời tiết nóng bức, đại hội quyết đấu sẽ dời lại." Cô vội vã sửa lời, sau đó còn cố tình trấn tĩnh ngồi xuống "Thời tiết hôm nay chỉ thích hợp xem tivi."

"Đừng nói nhảm, theo tôi lên đây." Anh kéo cô ra khỏi ghế salon, khiêng cô lên lầu.

"Tôi không đi, tôi không đi. Cứu mạng đi mẹ ơi."

Đường Uyển Như nhìn theo bóng dáng hai đứa trẻ đi lên lầu cảm khái tự đáy lòng "O, tình cảm của bọn nhóc thật tốt..."

"Đứng đó, đứng đó..." Vệ Tề Lăng phụ họa. Mặc dù ông chẳng nhìn thấy tốt chỗ nào. Nhưng bà xã luôn luôn đúng mà... Nhưng cứ để bọn chúng đi quyết đấu như thế thật không có vấn đề sao? Thật mâu thuẫn...

"Mở cửa" Vệ Ý Túc khiêng Đường Tâm Mẫn đến cửa phòng của cô mới buông tay xuống.

"Tại, tại sao?" Cô cố giả bộ quát lớn thật khí thế.

"Không có sân làm sao quyết đấu?" Anh khoanh tay trước ngực hỏi lại.

Tại sao phải quyết đấu trong phòng cô "Phòng của anh cũng giống vậy mà?" Không phải rất trống trải sao?

Anh giơ tay lên phui bụi trên quần áo mình làm ra vẻ đương nhiên "Không được, sẽ làm loạn đồ đạc trong phòng của tôi." Nói xong còn dùng ánh mắt sáng ngời liếc Tâm Mẫn chế giễu. Như ra vẻ cười nhạo cô chuyện vậy mà cũng hỏi.

Cô cảm giác mình muốn phun lửa. Ánh mắt của anh vĩnh viễn luôn có sức sát thương lớn hơn ngôn ngữ. Chỉ cần anh hơi hột giễu cợt liếc nhìn cô thôi thì cô đã kích động muốn giết người. Cái tên này cũng cả gan thật! Đường Tâm Mẫn cắn răng, biết hôm nay có chết sống gì cũng không thoát khỏi quyết đấu, thôi thì chết sớm đâu thai sớm "Vào phòng của tôi." Tôi nay bà đây sẽ vì dân trừ hại.

Cửa vừa mở ra, Vệ Ý Túc đã bước vào trước cô. Đôi mắt xinh đẹp liếc qua một vòng trong phòng "Chắc chắc, Đường Hình Mẫn, em cũng quá đói khát rồi." Sau khi lớn lên, đã lâu rồi anh cũng không có đến phòng của cô. Thật không nghĩ đến con nhóc này lại dán hình đàn ông đầy cả phòng.

"Liên, liên quan gì đến anh?" Đường Tâm Mẫn đỏ mặt nói cố chấp. Đáng chết thật. Sao mình lại quên phòng mình dán đầy hình chứ? Nếu như mình nhớ thì đã chẳng để anh ta đi vào. Bởi vì thế nào anh ta cũng sẽ cười nhạo mình chết mất thôi. Thôi đi, cùng lắm thì ở tuổi như cô có được mấy người chẳng dán mấy hình ảnh dễ nhìn này trong phòng chứ. Tính cách của cô mặc dù hơi giống con trai nhưng trái tim vẫn là của thiếu nữ mà.

Vệ Ý Túc híп đôi mắt nhìn những hình ảnh Ngón Thừa Húc đang cười tươi vui vẻ trên tường "Cái tên này có được đai đen taekwondo và piano cấp tám sao?"

Xía, anh ta cho rằng mình có đai đen Taekwondo và cấp tám piano thì có gì đặc biệt hơn người sao? Đường Tâm Mẫn khinh bỉ "Anh ta không hề có đai đen Taekwondo và bằng piano cấp tám. Nhưng chỉ cần anh ta cười thì có rất nhiều người có đai đen Taekwondo và bằng cấp tám piano cam lòng chết đây."

"Ồ" Anh gật đầu "Tên này cũng có một chút phong độ của tôi."

Tự đại điên cuồng! Đường Tâm Mẫn tự dưng ngón giữa trong lòng mình một trăm lần.

Anh xoay người lại đưa lưng về phía vách tường hờ hững liếc nhìn cô "Quyết đấu gì đó cũng chẳng có ý nghĩa. Chúng ta cùng bày trò chơi với mấy thứ hình dán trên tường này của em được không?"

"Chơi cái gì chứ?" Tại sao cô lại cảm giác được có nguy hiểm đến gần...

"Taekwondo thì em không phải là đối thủ của anh. Xem dáng vẻ của em chỉ có thể thi trò gì đã man chút. Chúng ta chơi đấu vật đi. Nếu anh thắng em một lần thì có quyền xử lý một tấm hình của em. Em thắng một lần thì em có thể giữ được một tấm hình của mình. Sao hả?" Anh hất cằm lên.

Đường Tâm Mẫn bắt đầu tính nhẩm trong lòng. Nếu như đánh loạn xạ cả lên thì cô cũng không chạm được đến anh bao nhiêu. Khả năng bị anh đánh trúng tương đối lớn. Hơn nữa anh cũng chẳng phải kẻ nói đạo lý gì cũng có thể lấy hết hình của mình... Đánh cuộc một lần xem sao. Mặc dù phần thắng không lớn... Nhưng ít ra cuối cùng cũng giữ được một tấm hình của Ngôn Thừa Húc.

"Được, anh không được nuốt lời." Không được sự đồng ý của cô thì anh không được làm bậy. Cô cũng không muốn đến lúc thua anh vài ván thì bị anh xé sạch mấy tấm hình này của mình.

Vệ Ý Túc nhủ mồm cười nhẹ "Nếu như em có thể thắng tôi một lần..."

Lời còn chưa dứt trước mắt anh chợt lóe lên. Sau đó cô đã đến gần anh, đưa tay bắt lấy bả vai vật anh xuống, chân vẫn còn ngáng lấy chân anh.

Ông trời ơi hãy tha cho con, không đánh lên không được mà. Cô nghĩ thầm trong lòng, tay cô hết sức không hề buông lỏng.

Anh nhìn khuôn mặt ghen đỏ của cô từ trên cao, cười cợt ra vẻ chẳng hề gì. Sau đó giờ hai tay bắt lấy cổ tay cô rồi xoay người, thế là cô đã ngã trên đất "Tấm hình thứ nhất, tôi muốn lấy cái tấm Bao Công dán ở trên cửa."

"Đầu tiếp." Cô không chịu thua nhảy dựng lên. Ôi, Cổ Thiên Lạc đáng yêu, chị thật xin lỗi em. Có điều chị sẽ giúp em giữ lại mấy tấm khác.

Không bao lâu cô lại bị anh quật ngã trên đất.

"Tấm thứ hai, là thằng nhóc đang cười ở vách tường bên trái, cười sáng chói quá tôi không thích."

Lại đầu tiếp không được bao lâu "Bây giờ thì tấm này đi, đàn ông mà để tóc dài chặc chặc.."

Lại đầu tiếp cũng không được bao lâu...

Cuối cùng cô mệt mỏi rã rời nằm trên mặt đất, anh đè lên người cô, chớp mũi xinh đẹp gần như đụng vào mặt cô. Hơi thở ấm áp của anh khiến toàn thân cô khó chịu không thể tả.

"Được rồi, đã đẹp xong mấy thứ vứt đi." Anh nói lười nhác, trong đôi mắt hiện lên sự vui vẻ. Sau đó chậm rãi đứng dậy "Thật là một buổi tối cực nhọc."

Cô trở mặt nhìn anh, sau đó cũng ngồi thẳng lên. Nhưng không ngờ rằng anh bỗng nằm xuống, môi của anh thiếu chút nữa chạm vào môi cô. Lúc cô bị anh đè trên sàn nhà chỉ biết hét lên kinh hãi. Nhưng lại không thốt được câu nào, chỉ có thể trở mặt nhìn anh đang trêu ghẹo mình.

"Đứng rồi!" Anh cất lời rất "nhả nhặn". "Vì sợ em gái thân yêu của tôi nửa đêm cô đơn tịch mịch. Thân làm anh đây quyết định tặng cho em một số hình để dán lên vách tường cho đẹp rực rỡ."

Dán hình anh để vách tường đẹp rực rỡ, mang vào toilet thì còn được. Đường Tâm Mẫn khóc không ra nước mắt thật. Tạm biệt Ngôn Thừa Húc của tôi, tạm biệt Cổ Thiên Lạc của tôi, tạm biệt SAI của tôi. sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Oan Gia Không Chung Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

"Tâm Mẫn ——" lại là tiếng hét hàng ngày.

"Mẹ già! Hôm nay là Chủ nhật mà!" Đường Tâm Mẫn mang cái đầu tóc tai rồi bù chạy ra khỏi phòng ngủ, đứng ở lan can tầng hai chống chế.

"Hôm nay cả nhà đi du lịch." Đường Uyển Như đứng dưới lầu ngửa mặt cười tươi rói, "Đi gọi Tiểu Vệ dậy đi."

Cả mặt Đường Tâm Mẫn nhả lại thành một nhúm, thế này có khác gì xem cô thành chiếc đồng hồ báo thức đâu. Đáng tiếc là không thể làm trái lệnh của mẹ mình, cô chỉ có thể lại đi đá văng cửa phòng của Ý Túc ra mà thôi.

Tên này ngủ cũng sâu thật đấy, cửa phòng bị đá ra thế rồi mà cũng chẳng có động tĩnh gì.

"Vệ Ý Heo! Cái quả bóng chết tiệt anh, rời giường ngay cho tôi!" Đường Tâm Mẫn đi tới lắc lắc bả vai anh.

"Ủm" Cuối cùng cũng có phản ứng rồi. . . . "Mạnh tay hơn một tí. . . ."

Chết tiệt, anh ta nghĩ đây là giường mát-xa chắc!

"Mạnh hơn. Được!" Đường Tâm Mãn đã bực lắm rồi liền cắn răng, dùng tay kéo cả người anh lật ngược lại, leo lên lưng anh đấm thùm thụp, "Rời giường! Có dậy không? Có dậy không? Có dậy không?" Cũng chỉ có lúc này cô mới có thể nhẹ nhàng, chà đạp anh ta như vậy.

Dù là kẻ đầu óc trì độn thì chịu giẫm đạp như vậy cũng phải có phản ứng. . . .

Ý Túc cười khỏ, cố gắng mở mắt ra, giờ một bàn tay lên: "Anh dậy. OK. Anh dậy."

Tâm Mãn đắc ý nhảy xuống, còn chưa thu phục được anh sao? Được, lần sau phải chụp ảnh lại, 72 chiêu đầu trí trên giường —— Nhưng sao nghe cứ như là chụp ảnh thần tượng vậy.

Tâm Mãn ngồi xuống bên cạnh giám sát anh rời giường, ở một bên vuốt cằm nghiên cứu đối tượng áp dụng và nhu cầu thị trường với ảnh chụp, mong còn chưa chạm đến giường thì tay đã bị người ta nắm lấy, còn chưa kịp phản ứng gì thì toàn bộ trời đất đã lộn tung, trần nhà sáng bóng đã ở ngay trong tầm mắt cô.

Anh cứ thế đè cô nằm trên giường, chôn mặt vào hõm vai phải của cô, hơi thở ấm áp phả vào vành tai, làm cô bỗng dung mắt không chế, không hiểu vì sao mặt càng ngày càng nóng, cô nghiêng mặt về phía bên trái, hít sâu để bản thân bình tĩnh lại.

"Vệ Ý Heo, anh muốn chết hả? Làm cái gì đấy!" Cô dùng giọng nói thật hung dữ để che giấu phản ứng khó hiểu của bản thân. Từ trước tới giờ đã quen cãi nhau âm ỉ, cũng không hề có tình trạng mặt đỏ tim loạn. Dù là không cẩn thận thấy anh trần truồng cũng chỉ giữ mặt không đổi sắc mà nói "Thật là đáng xấu hổ cho bộ mặt thành phố", phản ứng hiện giờ, thật quá quái dị.

"Tôi muốn ngủ." Anh rầu rĩ nói ở bên tai cô, giọng nói trầm trầm thể hiện sự mệt mỏi.

Lúc anh nói chuyện, khí nóng phun vào hõm vai cô hơi ngứa. Thậm chí cô còn có thể cảm giác được cánh tay mình nổi da gà, theo bản năng bèn dịch sang bên cạnh tránh né, nhưng sự áp chế của anh lại làm cô không thoát ra được, kết quả vùng vẫy một hồi là do da trơn mà có chỗ cũng thoát khỏi sự nắm giữ của anh, chỉ là quần áo anh sau khi ma sát vẫn nguyên vẹn như cũ, còn bà vai bóng loáng của cô lại lộ ra hơn nửa trước mặt anh.

Giờ thì không chỉ có mặt nóng bừng, mà não của Tâm Mãn đã nổ ầm lên. Cô hỗn hển giữ lấy bà vai Ý Túc: "Heo, anh đứng lên cho tôi, anh muốn chết à."

"Hừ. Ôn ào quá. Anh muốn đi ngủ." Anh vẫn cứ như cũ, từ từ nhắm hai mắt lại, còn bất mãn dùng một tay che miệng cô, lại kéo cô về chỗ cũ, cái đêm thật là tốt, chỉ tiếc là phát ra tiếng. Anh gối lên vai cô, cảm giác trơn bóng mịn màng như tơ làm anh nghi ngờ nhăn mày lại, mở mắt ra, thò xong rồi, "Đường Hình Mãn. Sao em lại ở đây."

Từ này đến giờ làm bao nhiêu việc, hóa ra, anh trai, anh đang mộng du à!

Bị vẻ mặt mờ mịt của anh làm mình xấu hổ đến phát khóc, Tâm Mãn bỗng dung cảm thấy vô lực: "Trước tiên anh dậy đã rồi nói."

Anh ở ngay phía trên cô, lông mày xinh đẹp cau lại thành một đường: "Sáng sớm tỉnh mơ em chạy đến nằm dưới tôi làm gì? Muốn quyến rũ tôi? May mà tôi biết tiết chế."

"Quyến rũ anh cái đầu ấy! Là anh kéo tôi xuống!" Mặt cô đã đỏ như quả cà chua, vừa lúng túng vừa tức giận.

"Tôi đè em xuống?" Anh nhú mày suy nghĩ, "Trong lúc vô thức, hình như tôi cũng có mang máng —— vừa nãy em giẫm lên tôi?"

Ách. Bị phát hiện rồi, giờ anh đã tỉnh ngủ, kẻ thức thì mới là trạng thái kiệt, lúc này đánh chết cũng không thể thừa nhận được. Cô vội trung ra một khuôn mặt tươi cười cực kì vô tội: "Anh ngủ mơ rồi, không có chuyện này."

Anh hoài nghi tới gần cô thêm một chút: "Tôi ngủ mơ?"

Anh dựa vào cô gần như thế này, tầm mắt của cô không sao khống chế được phải tập trung vào đôi môi gọi cảm đang mở ra khép vào của anh. Anh dựa vào cô gần như thế, cô vô thức mắt không chế nuốt nước miếng một cái, rồi vội vàng chuyển tầm mắt lên đôi con ngươi sâu không thấy đáy của anh. Cô gật đầu, gật đầu làm tăng độ tin cậy trong lời nói của mình: "Đúng vậy, đúng vậy, nhất định là anh ngủ mơ."

"Thật —— sao ——" anh không tin kéo dài giọng, lại đến gần thêm một chút.

Trời ơi, anh không biết là môi anh sắp dính vào môi cô rồi sao? Tim cô đập càng lúc càng nhanh, dường như không có cách nào khẳng định nữa rồi. Cô bối rối nhắm nghiền mắt, không dám thở, chỉ cảm thấy khoảng cách này, quá gần rồi.

Không biết qua bao lâu, cô có cảm giác bị người ta đá vài cái, cẩn thận mở một mắt ra. Oa, không biết anh đã dậy từ lúc nào, ngồi ở cuối giường cách cô rất xa, ra vẻ không có việc gì đã cô.

"Tôi muốn thay quần áo, em còn ở trong này là muốn nhìn trộm à?" Giọng điệu lưu manh của anh quả thực làm người ta chỉ muốn đập cho bẹp đi.

Thật là, thật là, cô nghĩ, anh cũng lắm cũng. Con người ta luôn bỏ tay chịu trói với vận mệnh ông trời sắp đặt, ôi.

"Nhìn trộm anh? Không bằng tôi tự nhìn cái mào gà." Cô kiêu ngạo vút lại một câu rồi đường hoàng đi ra ngoài, còn thay anh ta đóng cửa lại.

Sau khi cửa khép cách lại, cô cũng không kiềm chế được đôi chân mình đã nhũn ra, cứ thế ngã ngồi xuống đất. Tim đập nhanh quá! vừa nãy, làm sao mà đầu óc hoàn toàn trống rỗng vậy kia?

Bên trong cánh cửa, anh cũng thở ra thật dài, ngón tay bắt đắc dĩ gõ lên trán. Vừa nãy, thiếu chút nữa, chỉ chút nữa thôi, anh đã không khống chế nổi rồi.

"Làm sao mà mới bảy tám giờ sáng đã phải đi đến Vịnh Thái Tử vậy." Vệ Ý Túc vừa cầu nhàu vừa bắt đắc dĩ dò tìm mắt từ ngoài cửa xe quay lại gương mặt của Tâm Mẫn. Ánh mặt trời tươi đẹp ngoài cửa làm anh đau lòng. Thời tiết thật là tốt, không dùng để ngủ thật là đáng tiếc. Ôi, lòng anh đang rỉ máu đây này.

"Bởi vì bây giờ là ‘Cỏ mọc chim bay tiết tháng hai (1)- Lửa chèn cây ánh sâu vương giấc hòe (2).’ Đường Uyên Như ngồi ở ghế phụ vội vàng trả lời, nói xong còn gật đầu như giả vờ thể hiện rằng câu nói của bản thân rất có độ tin cậy, "Chính là như vậy, không sai."

(1): Bài thơ Đường tên Thôn Cư của Cao Đình (Dịch thơ Cao Nguyên)

Thảo Trường Oanh Phi Nhị Nguyệt Thiên/Tháng hai cỏ mọc oanh bay

Phát đề dương liễu túy xuân yên./ Trên đề liễu rủ xuân say hương lòng.

Nhi đồng phóng học quy lai hậu./ Trẻ con nghỉ học về đồng,

Mang sản đồng phong phóng chỉ diên./Thả điều cùng với gió đồng trong làng.

(2): Bài thơ Phong Kiều Dạ Bạc của Trương Kế: (Dịch thơ Nguyễn Văn Trinh)

Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên/Canh tàn chiếc quạ kêu sương

Giang phong ngư hỏa đối sầu miên/Lửa chèn cây ánh sâu vương giấc hòe

Cô Tô thành ngoại Hàn San tự/Thuyền ai đậu bến Cô Tô

Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền/Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn Sơn

"Đúng vậy, đúng vậy." Về Tề Lăng đang lái xe cũng phụ họa. Lời của bà xã nói luôn luôn không sai. Có điều, "Bà xã, lần sau nếu viết câu tiếp là ‘Trên đề liễu rủ xuân say hương lòng’ thì càng hoàn hảo hơn."

"Không phải là mọi người định đi ngắm cảnh chứ." Đường Tâm Mẫn kéo dài giọng nói, hỏi bằng giọng điệu cực kì nghi ngờ.

"Thật là nhìn không ra nổi em còn chút kiến thức thường thức." Vệ Ý Túc liếc xéo cô một cái.

"Ôi, Con không đi, con muốn về nhà. Dừng xe, dừng xe!" Trời ơi! Nơi công cộng đấy! Cùng mẹ xuất hiện ở nơi công cộng! Cô không muốn đâu !

"Hiếm khi đi có hứng như thế này." Anh kéo bàn tay đang đặt trên nắm cửa của cô xuống, dùng ánh mắt cảnh cáo cô đừng có nhiều chuyện.

Xong rồi, xong rồi. Đường Tâm Mẫn lòng đầy suy nghĩ, hôm nay nhất định cô trúng tà rồi. Không thì sao mà anh ta vừa cầm tay cô, mặt cô lại bắt đầu nóng đến phát sốt thế này. Cô vội vàng đẩy tay anh ra.

"Tâm Mẫn. Con không muốn cùng mẹ đi chơi sao?" Đường Uyên Như quay đầu lại ra vẻ đáng thương.

Đáng giận, lại còn dùng tình thân làm vũ khí. "Được rồi, được rồi." Tuy nhiên đối với việc chơi thả điều cô chẳng hề hứng thú chi cả.

Cửa vào bên trái của Vịnh Thái Tử có thảm cỏ lớn cực kì thích hợp để thả điều. Nó không giống với quảng trường Ngô Sơn, vì đây là thảm cỏ nên độ bằng phẳng không tốt, chạy đi chạy lại rất dễ bị ngã, nhưng mà ngã cũng không nghiêm trọng gì.

"A, ~ Vịnh thái tử, tôi đến đây ~" Đường Uyên Như vừa vào cửa công viên đã tràn ngập tình cảm mà kêu to lên, thu hút bao nhiêu người nhìn ngó.

Ôi, cô chết mất. Đường Tâm Mẫn dùng một bàn tay che kín mặt, có mẹ già như thế này thật là xấu hổ. Lại không thể đoạn tuyệt quan hệ được, chỉ có thể cố gắng đi thật chậm lại, kéo dài khoảng cách với mẹ già. Người phụ nữ điên cuồng này không có quan hệ với cô, thực sự là chẳng có quan hệ gì cả.

"Cuộc đời này con không có ước nguyện gì lớn, chỉ mong có thể tự do bay lượn. Cuộc đời này con không có ước nguyện gì lớn, chỉ mong có thể tự do bay lượn. Cuộc đời này con không có ước nguyện gì lớn." Hai tay Đường Uyên Như làm thành hình chữ thập bắt đầu cầu nguyện.

"Mẹ già, mẹ làm cái gì thế?" Đường Tâm Mẫn tò mò hỏi.

"Cầu trời xanh phù hộ đó." Đường Uyên Như trả lời cực kì thần nhiên, cái tư thế này còn có thể là làm gì nữa , "Nói nhỏ cho con biết nhé, con gái ngoan, mẹ con từ nhỏ tới lớn, đến tận bây giờ mới được đi thả điều đây. Đây là mục tiêu cả đời của mẹ đó!" Thật sự là kỳ quái. Nhìn xem, điều của những người chơi khác đều đã bay cao lên trời, vì sao điều trong tay bà đều lẩn lóc dưới mặt đất vậy.

"À...." Mặt Đường Tâm Mẫn đầy vạch đen, gật đầu ra vẻ hiểu biết, "Vậy mẹ cứ từ từ cầu nguyện đi, con đi ngủ một giấc đã."

"Không được!" Đường Uyển Như trừng mắt, rút con điều trái tim Mawla ra, "Con phải giúp mẹ thả điều!"

"Sao lại thế? Từ nhỏ đến lớn con cũng chưa thả điều bao giờ. Mẹ trừng mắt to như thế làm gì. Đến tận bây giờ mẹ cũng chưa từng dẫn con đi, làm sao con biết thả điều?"

Đường Uyển Như chán nản: "Thật là nuôi phí công." Nhưng mà Đường Tâm Mãn cũng không nói sai. Từ nhỏ đến lớn, bởi vì bà không đi chơi điều, nên cũng không dám mang con gái theo để mất mặt. Lần này nếu không phải vô tình Vệ Tề Lăng khoe mình là cao thủ thả điều, bà cũng không dám đi.

"Bà xã, con điều đẹp quá!" Cách đó không xa, Vệ Tề Lăng giơ con điều trong tay lên.

Đường Uyển Như chạy tới: "Tối đây tối đây, ông xã, giúp em thả điều, anh cao hơn em." Vừa nãy cầu nguyện lâu như thế, Thượng Đế cũng nên nể mặt một tí chứ.

Bà cực kì tự tin cầm dây điều, nhảy lầy đà tại chỗ.

"Bà xã, em đang làm cái gì đấy." Vệ Tề Lăng nghi hoặc. Mặc dù bà xã luôn luôn đứng, nhưng mà không phải chơi điều đều không cần chạy lên phía trước sao.

"Làm nóng người." Đường Uyển Như quay đầu lại, tặng cho ông một ánh mắt cực kì nghiêm túc, nghiêm túc, nghiêm túc, "Chuẩn bị tốt nhé..., em chạy đây..., anh không cần chạy theo em đâu..."

"." Chẳng qua là sợ ông cản nên mới không cho đuổi theo thôi.

"Một, hai, ba!" Bà dùng tốc độ nhanh nhất chạy lên phía trước.

A, điều bay rồi, hô hô, bay rồi —— tuy nhiên chỉ bay là đà. Bà vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn —— a, không được rồi, lại rơi xuống —— bà cầm cúi chạy —— hô hô, lại bay rồi —— a, lại rơi xuống rồi.

Người đứng ở đó đã nhanh chóng bị tài nghệ chơi điều của bà chọc cười, cũng muốn bắt chước kiểu cầm điều chạy như thế. Nói thật, từng này tuổi rồi lần đầu tiên mới có cái cảm giác vui mừng của người thấy mình có khả năng thả điều.

Đường Tâm Mãn buồn bực: "Mình cũng không thể coi như không biết bà, ôi Thượng Đế ơi." Cô thả rằng bây giờ người mất mặt là mình, có vậy thì. Ách, mẹ già cực kì hồn nhiên thật sự là loại người không biết khổ đau.

"Thôi để anh thả điều cho em xem." Vệ Tề Lăng nhận con điều trong tay Đường Uyển Như, để cho Ý Túc giúp cầm con điều. Sau đó chạy chậm cực kì đơn giản, con điều liền bay lên hết sức vững vàng. Tiếp theo ông đứng lại, cũng không biết làm cách nào, chỉ giật giật sợi dây, con điều liền lên cao theo dây ông thả ra.

"Ôi, ông xã, anh giỏi quá." Đường Uyển Như hai mắt phát sáng, cực kì phóng khoáng chạy tới cầm lấy dây điều trong tay ông, chuẩn bị hưởng thụ cảm giác vui sướng khi thả điều. Bỗng nhiên thấy con điều kia lung lung lay lay, lắc qua lắc lại, rồi cứ thế rơi xuống đất.

Quả nhiên là bà không có năng khiếu chơi điều. Sự thật lại một lần nữa chứng minh điều này.

Tâm Mãn buồn chán lết đến cạnh Ý Túc, chán nản nhìn Đường Uyển Như nhảy nhót đòi Vệ Tề Lăng thả điều lần nữa: "Tôi quyết định, từ hôm nay trở đi tôi ghét thả điều!" Thật sự là quá mất mặt.

"Tôi vốn dĩ cũng không thích chơi điều." Ý Túc nói hờ hững. Anh nằm ngửa ra, hai tay gối đầu, ngủ trên thảm cỏ như thế này mới là đúng đắn.

"Vì sao? Bởi vì cảm thấy con điều không hề có tự do?" Hình như rất nhiều người đều lấy cái nguyên nhân này, cảm thấy con điều bị sợi dây hạn chế tự do.

"À" Ý Túc cười nhạt, "Làm sao thế được. Điều thì có tư cách gì mà nói đến chuyện tự do, không có sợi dây kia thì cả cơ hội bay lượn nó cũng không có."

"." Hình như cũng có lý ... Đúng là, chuyện đương nhiên như vậy, chỉ cần suy nghĩ chút đã nhìn được vấn đề sâu xa thế kia.

"Tất cả mọi chuyện lãng phí thể lực tôi đều không hề có hứng thú." Ý Túc nhắm nghiền mắt, ánh mặt trời chiếu lên khắp người, anh chỉ muốn đi ngủ.

"Nói như vậy thì. Heo, anh không muốn kết hôn sao?"

Ý Túc mở mắt, nhướn mày: "Sao lại nói thế?" Nghe giọng điệu của cô ấy là biết không có lời nào hay ho rồi.

"Ha ha, ha, " Tâm Mãn lại cười to vài tiếng, "Động phòng là chuyện cực kỳ lãng phí thể lực. Vệ Ý Heo, biết anh lâu như vậy tôi mới phát hiện ra anh bị bệnh lãnh cảm. Chẳng lẽ anh là thái giám chuyển thể? Thật tội nghiệp chú, nhà họ Vệ tuyệt hậu rồi." Cô đưa một đầu ngón tay lên ra vẻ bác học.

Bị lãnh cảm?

Anh ngồi phất dậy, bỗng nhiên đưa mặt tới gần cười với cô.

"Làm, làm cái gì?" Cô bị động tác của anh dọa sợ, nụ cười cứng ngắc trên mặt.

Anh tiếp tục sát lại, cho đến tận khi chỉ thêm chút nữa là có thể chạm đến môi cô. Rồi anh nhẹ nhàng dùng giọng nói thâm trầm gọi cảm có thể khiến cho tất cả phái nữ điên cuồng nói với cô: "Em yêu, tôi không hề bị lãnh cảm, chẳng phải em biết rất rõ hay sao?"

"Ồ, cái, cái gì." Đầu óc của cô nổ tung, mặt đỏ bừng. Anh ta, anh ta đang nói cái gì thế.

"Ha ha ha ha." Anh cười không sao dừng nổi, "Anh họ Vệ, không phải họ Lãnh. Đừng có nói với anh là biết anh nhiều năm như thế mà giờ em còn không biết." Hô hô, đùa cô ấy quá vui đi.

Chết tiệt, lại đùa bốn cô! Đường Tâm Mãn xấu hổ tung một cú đấm vào anh.

"Ồi nhẹ quá. Ừ, sang bên trái, đứng rồi, chính là chỗ đó." Lại có người có thể xem đánh đấm là mát xa, đạo lý ở đâu vậy.

Tội nghiệp Tâm Mãn, thật sự là làm người ta phải rơi lệ đồng tình.

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Oan Gia Không Chung Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Ê, nhìn đi nhìn đi, dưới lầu vừa có ai đi qua, đẹp trai quá... Hứ, cậu tron mắt làm gì, vừa rồi anh ấy quay lưng làm sao tớ thấy mặt được... A a, bên trái, bên trái kia... Xỉa, bên cạnh có con gái... Ô, MM kia không xinh đâu, ừ, anh chàng này cũng không tệ lắm..." A Giang không ngừng bình luận.

Ông trời ơi, sao không để cô chết đi chứ. Tại sao bên cạnh cô toàn là người như vậy... người phụ nữ làm mọi người phải chú ý. Đường Tâm Mãn kêu gào, xã hội đang rĩ máu, nhân dân đang khiếu nại. Bây giờ các cô đang ở trong khán phòng của trường học, người ngồi đầy bên cạnh mà cô gái này không có chút ý tứ chỉ chỗ như vậy. Cô cũng sắp bị ánh mắt của người bên cạnh khiến cho muốn lập tức nhào qua cầm lấy tay người ta, thành khẩn nói: "Mọi người không nên hiểu lầm, tôi và cô ấy không phải là người giống nhau." Nhưng mà nếu làm như vậy lại càng mất mặt hơn...

Thực ra cô cũng có kinh nghiệm, không nên cùng cô gái này xuất hiện ở những nơi đông người, đặc biệt như cuộc thi ca nhạc "Ngôi sao tỏa sáng" ở trường ngày hôm nay, căn bản là hầu như toàn bộ mọi người trong trường đều chạy tới đây xem. Trước kia cô chắc chắn sẽ không đến nhưng hôm nay đến là bởi vì cô nhìn thấy tên "Vệ Ý Túc" ở trong danh sách thi! Trời đổ mưa đỏ à? Người này từ trước đến giờ không thích làm người khác chú ý - mặc dù anh ta đã đủ làm người khác chú ý rồi - cho nên chủ động tham gia thi chắc chắn là có vấn đề. Chuyện lạ thế giới như vậy đương nhiên cô không thể bỏ qua.

Nhưng mà có thể lọt vào vòng chung kết đương nhiên không phải là hạng người thường, chưa nói đến giọng hát, sân khấu cùng với dàn nhạc đệm phối hợp có thể nói là rất hoàn hảo. Thậm chí có một MM lại có thể có giọng hát chuẩn đến thế, giám khảo dưới khán đài cũng ngần ngại người rung động chốc lát. Cô bắt đầu có chút quan tâm rồi nhưng vẫn chưa nghe thấy tên kia vang lên, rốt cuộc anh ta có lọt qua không...

"Wow, người tiếp theo đúng là anh Vệ đẹp trai! Anh Vệ đẹp trai! Anh Vệ đẹp trai!" A Giang lại bắt đầu vầy vầy cò thần tượng của mình.

Đến lúc chum đèn tà tà chiếu vào bên trái của sân khấu, cô liền nhìn thấy Ý Túc.

Anh mặc áo sơ mi trắng, tùy ý ngồi trên một cái ghế tròn, ôm đàn ghi ta trong tay, cúi thấp nửa đầu xuống, ánh đèn chiếu trên áo sơ mi trắng và chiếu trên mái tóc mềm mại của anh. Vào giờ khắc này, sự cao quý lộ rõ khiến người ta không thể hoài nghi.

Sau đó anh ngẩng đầu lên, mỉm cười.

Đó là nụ cười như thế nào chứ, không biết nên dùng từ ngữ gì để diễn tả, chỉ thấy làm cho lòng người trở nên rung động.

Anh đưa một tay ra, dùng ngón tay thon dài nói lỏng chiếc micro rồi cầm lên, hơi điều chỉnh góc độ, khẽ nghiêng người về phía trước: "Hôm nay tôi ở đây chỉ muốn nói câu sinh nhật vui vẻ với một người."

Giọng nói của anh rất rõ ràng và sâu sắc như pháo hoa nở rộ khắp toàn trường.

Tuyệt tình.

Anh sửa các hợp âm sau đó các ngón tay ngừng lại rồi hát câu đầu tiên.

Nhớ nhưng là một cảm giác rất kì diệu...

Rất nhiều nữ sinh hít vào một hơi lạnh, trời ơi, sao giọng hát của nam sinh này lại có sức hấp dẫn như vậy .

Như hình với bóng

Dàn hợp âm bắt đầu tấu lên.

Âm trầm lắng lẽ len lỏi vào trong sâu thẳm con tim.

Nhưng chỉ vừa chớp mắt...

Nó liền chìm ngập anh

Trong bóng tối cô đơn

Anh chẳng thể kháng cự

Đặc biệt là trong đêm tối...

Nhớ em đến không thể thờ nổi

Hận mình đã không thể lập tức

Chạy ngay đến bên em

Để hét to cho em biết rằng

Anh sẽ nguyện vì em

Anh đồng ý vì em

Anh đồng ý vì em

Mà quên đi chính mình

Cho dù thêm một giây phút nữa

Được ở lại bên em

Cho dù mất đi cả thế giới này anh cũng không tiếc

Anh đồng ý vì em

Anh đồng ý vì em

Anh đồng ý vì em

Bị lưu đày đến tận chân trời

Chỉ cần em thật lòng

Dùng tình yêu chân thành đáp lại anh

Anh sẽ nguyện tất cả vì em

Tất cả đều nguyện vì em

Vì em...

Cuối cùng, anh nhẹ nhàng gảy đoạn nhạc kết thúc, cúi đầu nở một nụ cười.

Ánh đèn cũng tan dần.

Cho đến giờ phút này rất nhiều người vẫn còn đắm chìm trong tiếng ca của anh không thể tự thoát ra được, như si như say.

Tâm Mẫn nghe xong cũng ngây người, há to miệng không nói được câu gì, cô chỉ cảm thấy sự hoảng sợ trong lòng đang tăng dần lên. Sinh nhật vui về... Anh vì sinh nhật của cô mà tham gia thi...

"Tâm Mẫn, con đã về rồi à!" Đường Uyển Như cười híp mắt đứng bên cạnh cửa nhìn Tâm Mẫn cời giày.

"Vâng ạ." Đường Tâm Mẫn vừa đem chiếc giày chưa cời dây xong đá bay sang bên cạnh, vừa xắn ống quần jeans lên.

"Tiểu Vệ đâu rồi, sao không thấy về?" Đường Uyển Như tiếp tục cười tùm tùm.

"Mẹ già, mẹ lại bị ốm nữa hả?" Tâm Mẫn ngồi trên sàn nhà, gờ tay sờ trán Đường Uyển Như đang cúi xuống: "Tan học anh ấy có buổi tập nên không về nhà cùng con được."

"Không phải đâu, tiểu Vệ nói hôm nay nó không tập, sau khi học xong tiết học buổi chiều thì về cùng con mà." Đường Uyển Như lắc đầu nghi hoặc.

"Không phải à, ủa anh ấy có nói cho con biết đâu." Đường Tâm Mẫn rất lưu loát phủ định. Nhưng mà... Ờ nhỉ... Lúc trao giải cuộc thi vừa mới kết thúc... Anh vội vàng gờ một tay ra dấu với cô... Chẳng lẽ là... Chẳng lẽ là... Xong rồi! Cô chết chắc rồi! "Mẹ già, con đau đầu quá, con về phòng trước đây, không ra ăn tối đâu!" Lúc này không chạy còn đợi đến lúc nào.

"Đau đầu?" Có một cánh tay thon dài vỗ lên đầu cô, giọng nói chậm chậm vang lên sau lưng cô: "Em có cần anh xem giúp không?"

"A ~ thật kì diệu mà, đại ca à, bàn tay anh đúng là tiên dược, bị anh vỗ một cái, đau đầu không thuốc mà khỏi rồi!" Bị anh ấy thấy rồi? Còn chết thảm hơn! Hay là lỉnh hót xem có tha cho hay không. Cô vội vàng đứng từ dưới nền dẫy, kéo bàn tay phải của Đường Uyển Như nhân tiện đi vào trong: "Mẹ, tối ăn gì nhỉ?" Có lẽ nên tách khỏi nhân vật nguy hiểm này càng sớm càng tốt.

Không nghĩ tới Đường Uyển Như chưa hề phát hiện ra trong lòng của cô đang cầu cứu, nhẹ nhàng gạt tay cô ra: "Hôm nay là sinh nhật con đấy, nhỏ ngốc nghếch. Mẹ còn phải chuẩn bị rất nhiều món ăn phải làm đây, giờ con ở đây tán gẫu với tiểu Vệ là được rồi."

Không -- phải -- chứ -- Ông trời sao lại bỏ mặc cô sớm như vậy, cứ vớt cô sang bên cạnh một con sư tử như thế sao -- Mẹ -- Quay lại đi --

"Sao lại về trước?" Giọng nói của anh đầy mệt mỏi. Nhưng trong giọng nói mệt mỏi kia không lộ ra vẻ uy hiếp nào cả, nhưng nếu cô trả lời không cẩn thận một chút, chẳng biết được ông anh kia lại nghĩ ra trò gì để chinh cô.

"Đại ca... Đầu óc em không tốt mà..." Cô xoay người chuẩn bị ôm ống quần của anh khóc lóc kể lể, nước mắt và giọng nói như vừa trốn khỏi vụ cướp vậy, nhưng anh lại cầm trên tay một cái gì đó hấp dẫn đưa đến trước mặt cô.

"Đây là... Cái gì?"

Trên tay anh đang cầm một cái hộp trang sức nhỏ nhỏ, đưa đến trước mặt cô, con mắt đen láy như cười như không nhìn cô: "Tự xem đi."

"Oa. Thật là đẹp!" Mở hộp ra, cô nhìn thấy một chiếc trâm hình trái tim be bé sáng lấp lánh, trông rất đáng yêu. Bởi vì trên đó có một chữ "Tâm" là tên của mình, cô luôn thích những đồ trang sức thế này.

"Đẹp không? He he, lúc anh nhìn thấy nó lần đầu ở trong hội sinh viên đã nghĩ nó rất hợp với em." Anh nhẹ nhàng cười cười, ngồi xuống cời giày.

"Hội sinh viên?" Cô không hiểu mà hỏi. Chẳng lẽ anh dám trộm đồ của công?

"Đúng vậy, phần thưởng của 'Ngôi sao tỏa sáng'. Nếu không anh đi tham gia 'Ngôi sao tỏa sáng' làm gì?"

"Hả ~ anh vì tặng quà cho em mà tham gia thi sao?" Cô cắn môi dưới vui vẻ, hóa ra anh thật sự vì cô, lúc thi nghe thấy anh nói như vậy cô còn không tin chứ. Thật ra thì anh đối với cô cũng không tệ... Mặc dù thường xuyên làm khổ cô, cười nhạo cô... Nhưng cô đại nhân đại lượng, nhìn lúc anh đối xử không tệ với cô, cô đã hoàn toàn tha thứ cho anh rồi!

Giờ phút này trong lòng Đường Tâm Mẫn đang tràn đầy cảm động nhưng một giây sau...

"Có chuyện gì sao? Cha nói nhất định anh phải có quà tặng cho em, anh thấy dùng tiền mua quà cho em thật là lãng phí. Có đồ miễn phí tại sao lại không dùng, hơn nữa cái này kém phong cách nên hoàn toàn tương xứng với em." Anh cời giày xong, quay đầu nhe hàm răng trắng ra để cô nhìn, sau đó đứng dậy vỗ vỗ đầu cô như một con thú cưng rồi rời đi.

Cái... Cái gì mà tương xứng với cô...

Cái... Cái gì gọi là lãng phí...

Cái... Cái gì gọi là kém phong cách...

"Vệ Ý Túc! Em muốn quyết đấu với anh!"

"Em gái thân mến, ngày nào cũng cùng em chơi cái trò trẻ con đó thật không có ý nghĩa. Em đến Thiếu Lâm tự ở hai, ba năm rồi hãy về nói tiếp." Vệ Ý Túc dựa người trên cầu thang, nở một nụ cười mê hoặc với cô.

Tức chết cô rồi! Tức chết cô rồi! "Mẹ già! Đã được ăn cơm chưa!" Cô muốn hóa đau thương thành sức ăn.

Đêm đến. Trăng lười liềm lẩn vào trong tầng mây mỏng.

Trước ánh sáng mờ nhạt của màn hình máy tính, bàn tay Đường Tâm Mẫn hăng hái mạnh mẽ gõ gõ.

Ngày 25 tháng 4, trời ban ngày nắng nóng, tâm tình: Vẫn tiếp tục tôi tệ.

Hôm nay là sinh nhật mình. Mình biết mỗi người có một ngày sinh nhật, thế nhưng tại sao sinh nhật mình lại nhất định phải như vậy chứ? Thực ra sinh nhật mình cũng chẳng sao cả chỉ là sao mình cứ nhất định phải cùng anh ấy ăn sinh nhật chứ?

Vệ Ý Túc là đầu heo! Là đầu heo tồi tệ nhất trên thế giới này!

Nhưng hình như năm nay so với hai năm trước còn tốt hơn... Mặc dù là miễn phí... Mặc dù trong mắt anh có vẻ như vô vị và kém phong cách... Ít nhất cũng không phải món đồ kì quái... Dù sao cũng còn tốt hơn so với lũ gián năm ngoái và hộp quà tặng cà rốt năm kia chẳng phải sao? Thật ra thì quà tặng lần này của anh mình rất thích...

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Trời ạ! Mình đang làm cái gì thế này, mình vừa bào chữa thay tên đầu heo kia hay sao? Chúa ơi hãy tha lỗi cho con đi, nhất định hôm nay con bị bệnh rồi! Amen!

Bây giờ hãy để con giờ tay hô to một trăm chữ: "Vệ Ý Túc là heo!" Sau này con sẽ không tái phạm sai lầm này nữa Chúa à.

"Vệ Ý Túc là heo Vệ Ý Túc là heo Vệ Ý Túc là heo Vệ Ý Túc là heo Vệ Ý Túc là heo Vệ Ý Túc là heo Vệ Ý Túc là heo Vệ Ý Túc là heo Vệ Ý Túc là heo Vệ Ý Túc là heo Vệ Ý Túc là heo Vệ Ý Túc là heo..." Cô rời khỏi cái máy tính, vòng qua phòng ngủ vừa đi vừa hô câu đó.

"Reng ——" Chuông điện thoại reng reng truyền đến làm cô sợ giật mình.

Cô vỗ vỗ ngực: "Mình lo lắng hồi hộp như vậy làm cái gì, chỉ là điện thoại thôi mà, có mẹ nghe rồi, không phải sợ."

Nhưng qua một lúc lâu, tiếng chuông điện thoại vẫn không có người nghe mà đồ chuông.

Cô khó hiểu nên đến gần nhìn. A a a a a, là điện thoại nội bộ! Từ phòng Vệ Ý Túc gọi đến! Không phải chứ! Mới vừa nãy cô hồ quá lớn nên quên mất tai vách mạch rừng rồi à?

Cô bắt đầu cảm thấy da đầu hơi tê tê rồi, hay là không nhận, coi như đang ngủ đi.

"Bụp bụp bụp." Có người bắt đầu không kiên nhẫn đá tường...

Khóc, nên nhận à... Cô chậm chạp cầm ống nghe lên: "Này..."

"Cuối cùng cũng chịu nghe?" Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói hơi có ý giễu cợt.

"Em ngủ rồi..."

"Không muốn nói với anh là em nằm mơ thấy cái gì đến nỗi phải gọi tên anh chứ."

"..." Anh nghe thấy, quả nhiên là anh nghe thấy! Đường Tâm Mẫn có chút buồn bực vò đầu.

"Sao vậy, sao không nói gì?" Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, giọng nói rõ ràng truyền đến: "Không cần lo lắng, anh nhớ là anh chưa nói lời chúc mừng sinh nhật đến em gái thân yêu mà thôi."

Tiếng nói giống như đang vang lên cạnh tai cô, nếu không tại sao cô cảm thấy tai hơi hơi ngứa. Cô hơi run một chút, cố gắng kiềm chế cảm giác khó hiểu trong lòng đang trỗi dậy, đưa tai nghe ra xa một chút, nói lớn: "Em không tài nào tin anh lại có lòng tốt như vậy!"

"Hả, em luôn dè chừng không tin anh à, thật là đau lòng quá." Giọng điệu anh giả bộ bị thương.

"Thôi đi." Cô bị anh chọc cười, quay đầu liền nhìn thấy trên khung ảnh bên cạnh máy vi tính là vẻ mặt anh đang nở nụ cười mỉa mỉ hoặc. Đây là "Ảnh dán tường sáng chói" lần trước anh lấy đưa cho cô dùng, anh cảm đến mấy tờ liền, dán ở khắp phòng cô, không muốn nghĩ tới cũng không được. Cô không thể kim lòng nổi mà nở một nụ cười với "anh".

"Có thích phần quà sinh nhật kia không?"

Không nhắc tới thì không sao, nhắc tới cô lập tức nổi giận trong lòng: "Không thích!" Lại có thể nói sinh nhật cô tặng cho cô món đồ kém phong cách! Từ trước đến giờ cô rất dễ bị người khác làm kích động, 'phụt' một cái liền đứt cái hình của anh trên tường xuống. Cười cười cười, cười cái đầu anh

đấy, răng trắng lắm à.

"Ồ, xem kĩ có xem có hài lòng với món quà của anh không đi." Anh trêu chọc, một giây sau: "Cho em thêm một ước nguyện vào ngày sinh nhật, em nghĩ xem muốn cái gì nào?"

"Hừ, em muốn sao trên trời, anh có đi hái không?" Giả bộ thần tiên hả~

"Chỉ cần em muốn thì anh có thể hái được, em chắc chắn là thực sự muốn có ngôi sao chứ?" Giọng nói của anh nghe cực kì nghiêm túc.

"Không muốn." Cô vội vàng nói. Cô muốn làm cái gì? Chẳng lẽ lấy ra để đánh người?

"Vậy em nghĩ xem muốn cái gì?"

"Em muốn..." Nghĩ gì thì tốt đây? Thậm chí ước muốn bình thường như mọi người nhưng cô cũng không biết nên ước như thế nào, "Muốn nhìn anh và những người khác tranh bóng rổ." Đáng về anh chơi bóng rổ thật sự rất đẹp trai, tư thế chuẩn đẹp mắt, mỗi lần cô xem đều quên luôn mình đang cùng anh tranh bóng, hết lần này đến lần khác nhìn không đủ, thật là buồn bực.

Trong tai nghe truyền đến tiếng anh cười mãi không dứt.

"Cười cái gì mà cười." Mặt của cô hơi nóng lên, cô vừa nói đùa với anh có phải không?

"Không có gì, không phải em muốn xin anh đem em từ ACUP biến thành DCUP thì anh đây thật sự không thể làm gì khác hơn là nhảy lầu quy tiên để thỏa mãn nguyện vọng của em."

"Anh thật là hài hước!" ACUP có gì không tốt, quần áo nào cũng có thể mặc vừa, bước đi cũng không sợ trọng tâm không ổn định.

Anh ngừng cười, thân nhiên nói: "Anh còn tưởng em sẽ mong không phải nhìn thấy anh."

Đúng vậy, sao không yêu cầu anh cái nguyện vọng này... Nhưng mà cô cũng không phải không muốn nhìn thấy anh mà. Mặc dù trong trường học cô cũng không muốn dính dáng nhiều đến anh để bị nhìn chăm chăm nhưng không phải là không nhìn thấy anh... Cô thật không biết mình lúc ấy sẽ như thế nào... Thừa nhận đi, Đường Tâm Mãn, kỳ thực mày cũng không ghét anh ấy. Tuy rằng anh có xấu miệng một chút, bụng dạ đen tối một chút, không có tự trọng một chút, vô si một chút..... Thế nhưng ngay cả việc chán ghét anh cũng không làm được. Toi rồi, sinh nhật hai mươi hai tuổi năm nay mới chợt phát hiện ra mình có khuynh hướng chịu ngược điên cuồng có phải là đã muộn hay không?

"Phòng của em có thể nhìn thấy trăng à?" Trong phút chốc im lặng, anh đột nhiên hỏi.

Trăng? Cô ngồi lên bệ cửa sổ, dựa vào khung cửa nhìn ra bên ngoài. Có thể nhìn thấy chứ, rất rõ ràng nữa, trăng lưỡi liềm nho nhỏ tán ra ánh sáng màu vàng cam rất đẹp. Nhưng sao cô lại phải nói cho anh biết chứ. "Không nhìn thấy."

"Không nhìn thấy?" Anh cười ra tiếng: "Không nên xê cái móng nhỏ của em ra ngoài nhiều quá, cẩn thận ngã. Em ngồi ở trên bệ cửa mà vẫn không nhìn thấy được?"

Đáng ghét, tại sao lúc nào anh cũng biết mình đang làm gì! "Hướng chỗ này có lẽ là không chính xác, dù sao cũng không thấy được." Cô nói dối.

"Tiếc quá, có lẽ chúng ta không ở cùng trên trái đất rồi, hình như là hướng cửa sổ của anh giống của em thì phải, hôm nay ánh trăng rất dịu nhẹ."

Không được, sao cô có thể nghĩ đến cái đoạn trong "Tình yêu thời loạn", cô thích nhất cái đoạn Phạm Liễu Nguyên gọi điện thoại cho Bạch Lưu Tô đúng là lúc ban đêm, anh rất thân mật với Lưu Tô vào đêm đó.

"Không nên hướng về phía trăng mà thế..." Anh lẩm bẩm, sau đó lại cười, hình như tâm tình của anh đêm nay rất tốt, "Thực ra trăng cũng không hề thay đổi. Một trăm năm ở thế gian đổi thay nhiều như vậy, còn nó đối với trái đất vẫn không thay lòng đổi dạ."

Giọng nam trầm thấp của anh lẩm bẩm giống như một dòng chảy trong suốt chậm rãi lướt qua trái tim đang mất bình tĩnh của cô, từng điểm từng điểm làm cho cô khó chịu. Cô say sưa lắng nghe.

"Tâm Mãn, nếu như có thể ở cùng một chỗ với em ngắm trăng thì anh mới không lạ gì Phạm Liễu Nguyên."

Hả? Cô giật mình: "Cái gì cơ? Đây! Đây đây!" Bên kia tai nghe chỉ còn lại âm thanh ngắt kết nối.

Mới vừa rồi anh nói cái gì? Ông trời ơi, không biết là ngoài chứng chịu ngược đãi ra thì cô có mắc phải chứng hoang tưởng không nữa?

Ban đêm. Đêm lạnh như nước. Tâm loạn như ma.sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Oan Gia Không Chung Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Một tay Vệ Ý Túc nâng cằm, vẻ mặt ung dung thản nhiên liếc mắt nhìn ra một điểm nào đó ngoài cửa sổ.

"Đang nhìn gì vậy?" Nam sinh ngồi bên cạnh anh tò mò nhìn người anh nghiên cứu một chút xem anh đang nhìn cái gì.

"Đọc sách." Anh giờ một tay đẩy nam sinh kia về chỗ cũ, thản nhiên thu lại tầm nhìn, cầm cái bút lên giống như rất nghiêm túc nghiên cứu quyển sách giáo khoa đang đặt trước mặt.

"Xem một chút thì có liên quan gì." Chàng trai kia vẫn không bỏ cuộc, nghiêng người xem, không phải là thật sự muốn nhìn cái gì cả chỉ là hứng trí một lát mà thôi. Từ trước đến nay dáng vẻ Vệ Ý Túc luôn xa cách lạnh lùng, dửng dưng, hiếm khi có hành động nôm nong khó hiểu giống như vừa rồi, phải tận dụng thời cơ thôi.

"A, nữ sinh hệ thương mại quốc tế đang học thể dục đó." Bên này Vệ Ý Túc vừa mới đẩy anh ta ra, bên kia đã có bạn học còn tò mò hơn đến trước cửa sổ nhìn xem, cũng kêu ra thành tiếng.

"Đang suy tư nhìn các bạn ấy sao?" Lại có bạn học sờ cằm suy nghĩ.

"Cũng đúng ha... Khả năng không lớn lắm..." Mọi người vây vòng tròn xung quanh lác đác. Vệ Ý Túc nhìn nữ sinh trong lớp thể dục? Dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết không có khả năng rồi. Chắc chắn Vệ Ý Túc là loại người cho dù bên cạnh đều là gái xinh đẹp cũng nhìn thẳng. Vậy thì vừa rồi anh ta nhìn cái gì nhỉ?

Có gì đâu mà nghĩ ngợi, ngắm mấy em quan trọng hơn, không nhìn mới lỗ nặng đó." Có bạn học gào to, "Mấy em hệ thương mại quốc tế đúng giờ quá."

"Đúng vậy đúng vậy, thật sự là không tòi đâu." Một đám sói đều vây lại.

Cậu nhìn xem nhìn xem, MM tóc dài kia kìa, oa, thật là rất phong cách, mặt mũi cũng được.

"Không đúng không đúng, mặt như trẻ con kia mới đáng yêu chứ, đúng là kiểu mình thích."

Vệ Ý Túc sờ sờ môi mỉm cười, bắt đầu thu dọn sách vở trên bàn định đổi chỗ, nhưng câu nói của nam sinh nào đó làm cho anh ngừng lại động tác trên tay.

"Thực ra chỉ có cô gái kia là đặc biệt."

"Ai ai?"

"Bạn tóc ngắn, ừm, tựa vào một cây trồng giống như rất buồn chán."

"Đặc biệt gì..." Tiếng nói không đồng tình cao thấp nối tiếp nhau.

"Mọi người không nhìn thấy, mới vừa rồi cô ấy cười lên. Wow, thật là làm cho hai mắt người ta tỏa sáng! Thật là rực rỡ a! O kìa, mau nhìn đi, cô ấy vừa cười nữa kìa!"

"Wow..... Thật sự rất rực rỡ a! Tinh mắt thật tinh mắt thật..." Đám đông thờ dài, "O, Ý Túc sao cậu cũng chen vào?"

"Tò mò thôi." Anh đẩy đẩy cái kính râm, nhìn bọn họ đang chăm chú nhìn về hướng kia: "Mọi người đang nói nữ sinh kia?"

"Đúng vậy đúng vậy, Ý Túc, cậu cảm thấy thế nào?"

Anh im lặng, đang đánh giá cái đáng về kia như thế nào.

Vì vậy tất cả mọi người nín thở. Một nam sinh chỉ cần dáng dấp đẹp mắt thì có thể làm cho rất nhiều nữ sinh nhìn thêm vài lần, nhưng mà một nam sinh muốn làm cho nam sinh khác cũng có cảm giác sùng bái như vậy, nhất định mọi thứ phải hàng đầu giống như Ý Túc. Nam sinh trong lớp từ trước đến nay đều coi anh là người dẫn đầu, tuy rằng tính tình của anh trông rất lạnh lùng, dường như đáng vẻ không thích giao du với mọi người.

Sau một lúc lâu, rốt cục anh cũng đưa ra kết luận: "Bình thường thôi."

Sau đó cầm đồ trên bàn đi ra ngoài.

Những nam sinh còn lại đối mặt với nhau muốn hóng chuyện không biết nói gì cho phải.

"Thật ra nếu nhìn kĩ thì cũng bình thường thôi..." Lúc này mới có giọng nói nhỏ nhỏ của ai đó mở miệng.

"Đúng đúng đúng, hoàn toàn bình thường!"

"Ai là người nói đẹp?"

"Là cậu ta." Mọi người xung quanh đồng thời chỉ tay về hướng nam sinh đầu tiên tán tưng.

"... Đừng làm thịt tôi mà...."

Vội vàng chứng minh là ánh mắt mình không có vấn đề, bọn họ không phát hiện ra Ý Túc đi ra ngoài, tay cầm sách siết chặt cờ nào.

Thật là biến thái, giờ thể dục được đặt ở hai tiết đầu, không biết tên nào sắp xếp thời khóa biểu nữa. Học thể dục xong là tới môn quản lý quốc gia, ai còn tâm trạng học hờ? Đã vậy còn là giờ của Diệt Tuyệt sư thái, có muốn trốn cũng hết cách!

Đường Tâm Mãn rất buồn chán đang cùng bạn học bên cạnh chơi cờ caro, đột nhiên cảm thấy bầu không khí có chút khác thường. Sao cả đám nữ sinh bên cạnh đều lộ ra cái vẻ mặt của người ba ngày đói bụng đang xếp hàng chữ? Có chuyện kì quái! Bầu không khí này vừa quen thuộc vừa xa lạ, quen thuộc bởi vì trước đây đã xảy ra rất nhiều lần, xa lạ là vì mấy năm nay ở trường học cô đã tránh đi người nào đó!

Vệ Ý Túc!

Mắt cô sáng lên, cô khó tin nhìn về phía cửa, quả nhiên nhìn thấy dáng vẻ ngọc thụ lâm phong kia.

Tay áo đồng phục rất chỉnh tề xắn đến tận khuỷu tay, một tay thì cầm theo mấy cuốn sách, dưới phần tóc mái lộ ra cái trán trơn bóng, gọng kính màu đen trên sống mũi đẹp của anh trông đậm chất thư sinh, đôi môi gọi cảm mím chặt, mà đôi mắt đen như quân cờ bao trùm tất cả hô hấp của cô, sau đó cất bước đi đến...

Ảo giác! Nhất định là ảo giác! Đường Tâm Mãn tự nhủ như vậy, lập tức sẽ không thấy nữa, nhất định sẽ không thấy nữa!

... Nhưng tại sao cô nhắm mắt nhiều lần anh vẫn không biến mất chứ? Lại còn đứng chỗ cách cô gần đến vậy... Cô có thể ngửi thấy làn hương khoan khoái nhẹ nhàng trên người của anh.

Về mặt anh bình tĩnh, rất tự giác lục túi xách của cô: "Không phải là hôm qua anh để nhầm cái quần ở trong túi xách chứ?"

Đám người xung quanh vẫn chú ý phát ra một tiếng hít không khí thật lớn: Quần? Để nhầm túi?! Quá mức khiến cho người ta tràn ngập trong không gian tưởng tượng dễ diễn tả!

Cô đã hóa thành đá rồi. Thanh danh của cô!

Anh tùy tiện lật một cái, kết quả chắc chắn là không có, dù sao anh vốn cũng không phải đến tìm đồ, nếu ý đồ đã đạt được thì có thể thành công mà rút lui.

"Có thể là để quên ở nhà." Anh đưa ra câu kết thúc, chuẩn bị đi.

Khoan đã! Cô kéo góc áo của anh lại, lúng túng hỏi: "Vì sao..." Vì sao muốn chạy tới chinh cô...

Mắt anh chớp chớp, cúi thấp người nhẹ nhàng nói bên tai cô: "Ai cho em cười loạn ở khắp nơi."

Anh thân nhiên đi, để lại cô oán thán.

Ôi, ai bảo cô cười loạn khắp nơi đấy... Cô thờ dài.

Chờ một chút! Không đúng! Cái gì gọi là cô cười loạn khắp nơi? Cô đâu có cười loạn khắp nơi? Đây căn bản không phải là vấn đề quan trọng! Quan trọng là tại sao anh có thể không giữ lời hứa chứ? Cô rửa sạch bát nửa năm trời có thể chất cao thành một cái núi nhỏ đấy...

"Hi hi." Lúc này, xuất hiện trước mặt cô là N khuôn mặt tươi cười nịnh hót, "Tâm Mãn... Hóa ra cậu quen biết bạn học Ý Túc hả... Hôn nữa lại còn... Hi hi..."

"Hi hi cái gì hả! Anh ấy là anh trai tôi." Chết thì chết. Cùng lắm thì đã giúp người đưa thư tình, so với bị người ta coi như động vật xem ra còn tốt hơn.

"Biết rồi biết rồi." Người bên cạnh tiếp tục che miệng cười, lộ ra biểu tình 'cậu thật là xấu'. "Tình anh em à~"

"Anh ấy thật sự là anh của tớ." Đường Tâm Mãn dờ khóc dờ cười, chưa từng giây phút nào giống như bây giờ, chờ đợi người ta hiểu quan hệ của bọn cô, "Tớ cùng họ với mẹ, anh ấy cùng họ với ba, thế thôi." Lời cô nói là thật đấy.

"Thực sự chỉ là anh?"

Cám ơn trời đất, cuối cùng cũng có người bắt đầu tin lời của cô.

"Thật, thật." Cô gật đầu như gà gật, "Đương nhiên là thật rồi. Sau này có cái gì muốn đưa cho anh ấy có thể đưa cho tớ gửi cho, vừa an toàn lại thuận tiện, hơn nữa còn nhanh chóng, so với bưu điện còn tốt hơn." Chỉ cần có thể khiến cho người ta tin tưởng, có thể cô vẫn còn trong sạch, hu hu, cùng lắm

thì cũng không cần cuộc sống thanh nhàn nữa.

"Dừng, Tâm Mẫn, cậu xem bọn tớ thành người như thế nào." Có người than thở với cô.

Ồ, ơ, ơ, sao bây giờ không phổ biến đưa thư tình hay sao? Cô mở to mắt hết sức ngạc nhiên.

"Đúng, nếu như thích người ta, phải giống phụ nữ thời đại mới như chúng ta tự mình ra tay mới com no áo ấm được."

"Đúng đúng, hơn nữa phải giống phụ nữ thời đại mới chín chắn cẩn thận như chúng ta, phải nhìn vào thực tế này. Giống như bạn học Ý Túc cực phẩm như vậy, chỉ thích hợp để ngắm, không thích hợp để ăn."

"Nói rất đúng. Tâm Mẫn, cậu thật là lạc hậu." Mọi người cùng nhau xem thường cô.

Hả? Hóa ra thời đại đã thay đổi thành như vậy à, mấy năm vừa rồi cô cẩn thận là vì cái gì? Phải vinh danh cho phong trào giải phóng phụ nữ này mới được.

Chỉ có điều đến khi tan giờ học cô liền bỏ qua cái ý nghĩ này. Bởi vì khi trong túi xách của cô chất đầy tất cả các bức thư gửi đi.

Đường Tâm Mẫn đành chịu, gở đầu của mình một cái, sao lại quên con gái có cái thuyết pháp "rút rè đúng cách" này chứ...

Về nhà, lộc cộc về nhà. Đường Tâm Mẫn đi bộ trên lối nhỏ trong khuôn viên trường, có chút bất đắc dĩ vỗ vỗ cái túi xách phồng lên, nếu cứ mỗi ngày cô có thể nhận được lượng thư chuyển đi thế này, cho dù mỗi ngày thu giấy vụn cũng rất hoành tráng rồi.

Thời kì khác nhau còn phụ nữ thì vẫn vậy... Về có thể để cho Vệ Ý Túc gấp máy bay chơi.

Tại sao luôn cảm thấy có người đang nhìn cô chứ? Cảm giác bị nhìn trộm rất mãnh liệt cứ quán quanh lấy cô, cuối cùng cô không nhịn được liền dừng bước, quay người lại.

Mắt của cô cứ như thế đối chọi với một đôi mắt sắc bén giống như chim ưng. Người đàn ông koa đứng dưới tán cây, toàn thân tỏa ra hơi thở như săn mồi, đây không phải là một người không bao giờ bỏ cuộc.

Chẳng qua về cơ bản cô không có sở thích đối với các loại động vật, bất kể là ánh mắt giống chim ưng hay ánh mắt giống heo, đối với cô mà nói cũng không có hứng thú gì, cho nên cô rất nhanh đã chuyển tầm nhìn, sau đó nhìn thấy một thanh niên có đôi mắt giống như chim ưng đứng bên cạnh một thanh niên tóc vàng ở phía xa kia.

Wow, thật là ấn tượng.

Cô đi đến, mỉm cười làm một cái tiếp đón với anh chàng đẹp trai kia: "Hi, anh đẹp trai, gần đây có gây ra chuyện nào mới không?"

"Chị, làm người phải phúc hậu chứ." Tóc vàng rất bối rối gãi đầu, dù sao thua trên tay nữ sinh này thật sự là chuyện rất mất mặt, "Đại ca của tụi em muốn gặp chị."

"Đại ca? Chính là người bị bắt vào đồn công an, sau đó có người hỏi cậu: 'Nói, đại ca của mày là ai?' Là loại đại ca kia hả?" Đường Tâm Mẫn tươi cười hỏi.

"Không phải đâu, là đội trưởng đội bóng rổ trường của chúng em."

"Hả? Cậu thuộc đội bóng rổ của trường sao?" Đường Tâm Mẫn nghi ngờ nhún mày, không phải đâu, nghe nói trình độ đội bóng rổ của trường đứng hàng thứ hai thành phố, cậu ta như vậy làm sao lại lên được hàng thứ hai.

"Chị à... Em thật sự trong đội bóng rổ của trường..."

"Chào bạn, tôi tên là Tiết Ngao." Người thanh niên kia đưa tay ra, cắt đứt cuộc cái chủ đề lằng nhằng lâu la của tóc vàng và cô.

"Xin chào." Cô cũng tự nhiên trang nhã bắt tay lại.

"Tháng sau thành phố có một trận đấu bóng phối hợp, từng đội bóng rổ sẽ ra sân nhất định phải có một nữ sinh, không biết bạn Đường có hứng thú gì không?"

Quả nhiên là một người thích đi thẳng vào vấn đề, Đường Tâm Mẫn nghĩ thầm, trên mặt là nụ cười trống rỗng trả lời: "Tôi nhớ vốn trường có đội bóng rổ nữ." Anh ta không sợ tim cô đi thi đấu thế này sẽ làm mất lòng đội bóng rổ nữ?

"Thắng mới là mục đích, thủ đoạn cũng không có vấn đề gì, nếu biết rõ sự tồn tại của bạn thì đương nhiên bạn là sự lựa chọn tốt nhất."

"Được." Cô gật đầu cười. Cảm giác cùng nam sinh thi đấu cũng không tệ, nếu mình có hứng thú cần gì phải từ chối, cô từ trước đến giờ không phải là người biết ngại. Ngoại trừ đôi khi ở trước mặt người nào đó có đôi khi phản ứng quá thực có phần không giống vẻ ngoài của mình.

"Hả? Đội bóng rổ? Đội bóng rổ nam à?" Đường Uyển Như rất ngạc nhiên hỏi.

"Vâng ạ." Đường Tâm Mẫn nhấp một hộp nước ấm.

"Có đẹp trai hay không?" Trong mắt Đường Uyển Như đều là ngôi sao.

"Mẹ!" Đường Tâm Mẫn ném cho bà một cái liếc mắt, đây là mẹ của tôi à, nào có người mẹ nào hưng phấn như vậy hỏi về những điều này.

"Tâm Mẫn, mẹ chỉ đang lo lắng cho con thôi, bây giờ con cũng 22 rồi, mặc dù tính cách giống con trai nhưng cũng không thấy có nhiều con trai thân thiết với con, đây không phải cơ hội để thân thiết với con trai à! Đương nhiên phải nắm rõ một chút rồi. Có đẹp trai không hả?"

"Đẹp trai đến chết luôn." Đường Tâm Mẫn thuận miệng đáp. Có điều là nhắc tới Tiết Ngao quả thực đáng vẻ cũng không xấu, mày kiếm mắt sáng, dáng người cao lớn, chẳng qua làm cho người ta có cảm giác quá mức sắc sảo. Đương nhiên có rất nhiều nữ sinh thích kiểu này, nhưng cô không có cảm giác gì cả, cô thích... Cô ngẩng đầu lên, im lặng ăn cơm rồi nhìn Ý Túc một cái, sau đó lập tức dời tầm mắt đi. Không thể nào, sao cô có thể thích kiểu người giống như anh được chứ? Đây không phải là thích ác ma đấy chứ.

"Đẹp trai hả? Ha ha." Đường Uyển Như duyên dáng cười một tiếng. "Vậy con có thích anh ta không hả, Tâm Mẫn?"

"Thích thích, thích đến chết đi sống lại ấy chứ." Tâm Mẫn bị hỏi đến điên rồi, cũng bắt đầu vừa và com vừa nói lung tung.

Vệ Ý Túc tái xanh đứng lên khỏi chỗ. Tất cả mọi người dừng động tác lại giật mình nhìn anh.

"Thật ngại quá, con ăn no rồi, lên phòng trước đây." Anh nói xong rồi kéo ghế ra đi.

Đường Tâm Mẫn khó hiểu cảm chiếc đĩa chỉ chỉ bóng lưng của anh: "Anh ấy sao vậy mẹ?"

Đường Uyển Như cười giống mèo trộm cá: "Biết sớm một chút đi chứ con gái." Chẳng qua nó chỉ ngây thơ thôi, không phải là đàn độn, ít nhất bà ăn cơm còn nhiều hơn so với bọn chúng ăn cơm (bởi vì bà không thích ăn muối), nhìn xem, một lần thăm dò nhỏ nhỏ này liền nhìn ra một chút ý tứ, ha ha, thân càng thêm thân xem ra không phải là mơ mộng nhé.

*người Trung Quốc có câu thành ngữ là "tôi ăn muối còn nhiều hơn anh ăn gạo"

ý chỉ là người đó từng trải hơn người kia.sssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Oan Gia Không Chung Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Đường Tâm Mẫn ném bay quả bóng như sao băng.

Theo sau đó là tiếng còi vang lên, tay trọng tài hạ chéo xuống, sau đó duỗi tay thành hình vòng cung qua đỉnh đầu, tuyên bố trận đấu kết thúc.

Quả bóng vẫn ở trên không sau đó rơi xuống, xoay tròn như gió vài vòng trên rổ rồi lọt vào!

Trọng tài giơ ba ngón ở hai tay lên, tuyên bố thành công ghi được ba điểm.

Bảng tỉ số điện tử phía sau khán đài cực lớn, sáng rõ ràng: 86: 87.

Phải đến nửa giây im lặng sau đó là tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Thắng rồi! Cuối cùng cũng thắng rồi! Đội bóng rổ của học viện Z mấy chục năm qua lần đầu tiên thắng đại học G, trở thành hạng nhất của thành phố!

Đội bóng rổ nam học viện Z hưng phấn nâng Đường Tâm Mẫn tung lên không trung, để cô hưởng thụ sự đãi ngộ cao nhất của học viện Z với người anh hùng này. Mãi đến khi Tiết Ngao cầm cúp mỉm cười lộ mặt ra trước mặt cô, bọn họ mới yên lòng tranh nhau ôm lấy cúp.

Cảm giác làm đến nơi đến chốn thật thoải mái. Khoảnh khắc khi chân Tâm Mẫn chạm đất, cô đã nghĩ như vậy nhưng sau đó một lúc, cô lại bị một người mạnh mẽ ôm vào trong ngực.

Ặc... Anh ta ôm rất chắc đấy. Đường Tâm Mẫn khó có thể hô hấp nên đẩy vai Tiết Ngao một cái, cơ bắp người này giống như một tảng đá vậy, đẩy mà không có động đậy gì.

Quên đi, thời gian luyện tập dài như vậy mới có thành tích như ngày hôm nay nên mọi người rất vui vẻ, cô phải cùng bọn họ chơi đùa một chút. Đường Tâm Mẫn nghĩ như vậy, bèn lấy tay vòng qua lưng Tiết Ngao rồi ôm, dùng sức nhắc anh lên.

Cuối cùng anh cũng buông cô ra, kiên định nói: "Đường Tâm Mãn, chúng ta tìm hiểu nhau đi!"

Một câu tỏ tình vang dội này khiến cho hầu hết toàn bộ người đang ăn mừng học viện Z đều im lặng.

Tỏ tình à! Đúng là đang tỏ tình! Anh chàng đẹp trai này đang tỏ tình! Sau khi trận bóng chiến thắng thì tỏ tình! Biểu diễn màn tỏ tình ngay trước toàn bộ đội bóng! Thật là lãng mạn quá đi! Rất nhiều nữ sinh đều mơ mộng, hai tay đặt lên gò má muốn xem tiếp kết quả.

Hả? Đúng là tỏ tình hả? Đường Tâm Mãn lui về sau từng bước, gãi đầu, hơi bối rối, nên trả lời như thế nào chứ? Trời đất, chuyện như thế này cô chưa gặp phải bao giờ.

"Xin lỗi, cô ấy là của tôi." Một cánh tay vòng từ phía sau đặt lên vai cô, hơi thở thanh mát lập tức khiến cô biết rõ người đằng sau lưng là ai. Anh tựa đầu trên vai của cô, dùng giọng nói dễ nghe miễn cưỡng tuyên bố mười phần chiếm giữ.

Hả, đại ca à, anh đến thật đúng lúc. Cô thờ phào nhẹ nhõm.

"Giờ cơ?" Trong lòng Tiết Ngạo đã có dự tính trước, cười nói: "Theo tôi được biết, anh chỉ là anh trai của cô ấy mà thôi."

Tiết Ngạo biết Ý Túc chẳng qua chỉ là anh trai của cô thôi! Cô vội vàng quay đầu nhìn về mặt của anh, anh sẽ nói thế nào đây, sẽ giải quyết giúp cô thế nào đây?

Từ trong ánh mắt cô, anh nhìn ra sự nhờ cậy đối với anh, tâm tình cực kỳ tốt, nở một nụ cười với cô, đứng thẳng lên, dùng hai tay ôm lấy bả vai cô, nhìn thẳng vào Tiết Ngạo: "Vậy tôi chỉ có thể nói xin lỗi, tin tức của anh quá lạc hậu rồi. Trên thực tế, Tâm Mãn chính là con dâu nuôi từ bé của nhà tôi."

Từ bé... Con dâu nuôi từ bé? Sao mỗi lần anh kiểm soát thì tình hình của cô lại rất bí ẩn chứ?

"Con dâu nuôi từ bé?" Tiết Ngạo không khuất phục lên tiếng: "Miễn là một ngày chưa kết hôn thì tất cả mọi người đều có cơ hội. Hơn nữa anh xứng với Tâm Mãn sao?"

Xứng? Vệ Ý Túc nhếch mày, lý luận này thật là mới mẻ: "Thế nào gọi là xứng?"

"Vói trình độ bóng rổ của anh thì anh có tư cách đứng bên cạnh cô ấy sao?" Nói đến bóng rổ, trong mắt Tiết Ngạo lóe lên vẻ tự hào.

"Vậy không bằng đi thử một chút xem tôi có xứng hay không?" Lúc nói lời này, ánh mắt anh mới đầu vẫn còn bình thường rồi bất ngờ bắn ra rất nhiều đốm sao.

"Đội câu nói này của anh." Tiết Ngạo làm động tác ra dấu để Tóc vàng ném bóng cho anh, sau khi nhận lấy quả bóng, anh vừa xoay bóng vừa nói "ONE VS ONE, 5 quả quyết định thắng thua."

"Không nên lãng phí thời gian, một quả quyết định tất cả." Vệ Ý Túc lắc đầu một cái.

"Được." Tiết Ngạo xoay cầu đi tới dưới cái rổ, khi đến gần khung bóng cả người nhanh chóng nhảy một cái, dễ như trở bàn tay chụp vào cái rổ. Sau khi bóng lọt vào rổ, anh không nhảy xuống ngay mà giơ một ngón tay hướng về phía Ý Túc: "I WAIT YOU."

Vệ Ý Túc cười vô tư, nói khể bên tai Tâm Mãn: "Đúng lúc thay em thực hiện ước nguyện hôm sinh nhật." Rồi đi tới.

Tiết Ngạo chẳng hề để ý, bắt lấy bóng đứng giữa sân.

Vệ Ý Túc không đếm xỉa tới, hạ thấp trọng tâm xuống, nhìn mắt của anh ta.

Điện, quang, hỏa, thạch*. (Điện, ánh sáng, lửa, đá.)

Tiết Ngạo chuyển động! Thuận theo bóng từ bên ngoài tiếp cận vào vòng nguy hiểm.

Nhưng không biết từ lúc nào Ý Túc đã đứng chắn phía trước đường đi của anh ta, đến khi anh ta còn chưa kịp phản ứng quả bóng trong tay đã được đem đến vạch thứ ba.

Tiết Ngạo cũng không phải là đồ bỏ đi, rất nhanh đã chặn lại đường tấn công của Ý Túc, chẳng qua anh vẫn chưa cướp được bóng.

Hai người cứ đối nghịch như vậy, Ý Túc chuyển đến bên kia, Tiết Ngạo lại đi đến bên đó, một tác cũng không rời. Trong lúc tâm tình mọi người đang sôi sục, pha quyết định luôn là pha đẹp mắt nhất.

Trong thời điểm đó, đột nhiên Ý Túc giương mắt để lại cho Tiết Ngạo một nụ cười nhẹ nhõm: "Cuộc chơi đến đây là kết thúc."

Tiết Ngạo ngẩn ngơ, trong lúc đó, quả cầu vẫn luôn nằm vững trên tay đột nhiên bị bung lên thật cao, nảy qua cả người Tiết Ngạo, Tiết Ngạo xoay người một cái, trong khoảnh khắc mà anh đang xoay người kia, Ý Túc đã lướt qua bên cạnh anh, bắt lấy quả bóng thật nhanh, sau đó một mình sai ba bước dài chụp lên cái rổ kia.

Anh cũng bám lấy cái rổ treo trên cao kia, từ trên cao nhìn xuống nói với Tiết Ngạo: "GAME OVER."

Tiết Ngạo phát đồ ra, lắc đầu một cái, có điều muốn nói mà không lên lời, đột nhiên cười lớn một cách quái lạ.

Vệ Ý Túc nhảy xuống, nhìn anh một cái, sau đó đi tới kéo tay Tâm Mẫn chuẩn bị đi.

"Khoan đã!" Tiết Ngạo vừa gọi vừa đến trước mặt họ.

"Tránh ra." Vệ Ý Túc nhú mày một cái, đối với người khác từ trước đến nay anh không có nhiều kiên nhẫn.

"Đại ca của đội bóng rổ thành phố nói quả thật không sai, chỉ cần Đường Tâm Mẫn tỏ vẻ hứng thú thì anh sẽ xuất hiện! Tôi tìm anh đã lâu rồi! Chỉ muốn chơi bóng rổ cùng anh thôi!" Trong mắt Tiết Ngạo có một sự niềm nở kì quái, là anh đối với bóng rổ có một sự cố chấp.

"Hả?" Tâm Mẫn tròn to mắt, lại ném thêm một sự kinh hãi, không phải vì anh ta tỏ tình với cô là giả mà là vì trong lời nói của anh có tiết lộ ra chút tin gì đó.

"Chúng ta đi." Vệ Ý Túc hơi lúng túng kéo Tâm Mẫn vòng qua anh ta.

"Chờ một chút, Vệ Ý Túc anh có muốn tham gia đội bóng rổ của chúng tôi không?" Tiết Ngạo chưa từ bỏ ý định đuổi theo phía sau.

"Không có hứng thú." Anh lạnh lùng trả lời một câu, Tiết Ngạo bị đá kích trong lòng, sau đó ủ rũ.

"Anh ta nói..." Vừa đi ra khỏi sân bóng, Tâm Mẫn không thể chờ đợi được muốn hỏi rõ, cô chỉ vào bên trong sân bóng, lại không biết nên hỏi ra sao. Nên hỏi thế nào đây? Trực tiếp hỏi anh có phải vừa có người đối với cô tỏ vẻ hứng thú nên phải đi đánh bóng rổ hay không?

"Trên cơ bản là không sai." Anh hiểu cô muốn hỏi gì. Thật ra thì đâu chỉ bóng rổ, cô còn cho rằng piano cấp tám và đai đen Taekwondo của anh chui từ đâu ra không biết.

"Tại sao..."

"Anh hiểu chiến." Anh lại cắt đứt lời của cô, đừng nhìn mắt, anh ho khan để che dấu sự ngượng ngùng.

Cô tức giận đập anh một cái: "Trả lời nghiêm túc một chút có được không, dù gì cũng là lần tỏ tình đầu tiên của người ta cũng bị anh phá hỏng."

"Vốn dĩ cũng không phải tỏ tình thật." Anh lạnh lùng nói.

"Mặc kệ, dù sao cũng là tỏ tình, anh phải đền lại cho em." Lúc ấy cô không biết sự thật, lần tỏ tình đầu tiên bị anh phá hoại cô cũng không cảm thấy chút đau lòng hay tiếc nuối, ngược lại thở phào nhẹ nhõm. Thật là kỳ quái... Đặc biệt là khi anh ôm lấy cô nói "Cô ấy là của tôi", giây phút đó thiếu chút nữa cô cho là toàn bộ mọi người đều nghe thấy tiếng tim đập của mình vang lên...

"Đền lại thế nào? Để cho người khác tỏ tình anh một lần sau đó em phá hỏng?"

Hai người bên cười bên đùa đi về phía trạm xe bus, trời chiều chiếu vào bóng của họ đồ dài, cái bóng ở phía sau bọn họ đan vào cùng một chỗ thật gọn.

Cùng lúc đó, khắp các góc sân bóng.

"Dì này... Bây giờ dì có thể đi được rồi..." Giọng nói nho nhỏ của một nam sinh hỏi người vẫn núp sau người anh, thật là một người kỳ quái, lúc bắt đầu trận bóng anh phải che kín bà ấy, mới vừa rồi còn muốn anh che cho bà ấy nhích gần đến sân bóng nữa chứ....

Phía sau anh Đường Uyển Như chui ra, Đường Uyển Như đem khăn che trên mặt giả dạng theo như hình ảnh đặc biệt của "mèo máy Doraemon" cung cấp.

Bà cười nham hiểm: "Có vẻ như là thời điểm tiếp theo cần phải quan sát kỹ hơn rồi."

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Oan Gia Không Chung Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

"Mẹ ~ con rất đói~" Đường Tâm Mẫn vừa lấy mu bàn tay dụi dụi đôi mắt đang lim dim buồn ngủ, vừa đi vào phòng bếp kêu lên.

Rất yên tĩnh. Phòng bếp trống không, một người cũng không có.

Đúng rồi, hình như trong thoáng chốc nửa đêm hôm qua có một người phụ nữ hấp tấp chạy vào nói với cô là hôm nay họ muốn đi du lịch. Giật gân, đi du lịch làm cái gì?

Không quan tâm xem họ làm cái gì gió gì, trước tiên xem có cái gì có thể nhét vào bụng không đã. Đường Tâm Mãn mỉm cười kéo cánh cửa tủ lạnh ra. Mỗi lần mở tủ lạnh tâm trạng của cô vô cùng tốt, có cảm giác như mở ra kho báu.

Thế nhưng cánh cửa tủ lạnh vừa được mở ra, cả khuôn mặt của cô liền sụp xuống.

Trống không! Lại là trống không! Giá cả tăng lên rồi à? Mẹ già muốn ly hôn với chú à? Mất mùa à? Ai đã từng gặp cánh tủ lạnh của gia đình bình thường trống không chưa?

Đề cô sống thế nào đây trời... Cô đói...

"Đại~~~~ ca~~~~" Tiếng kêu thảm thiết của cô vọng lên trên tầng, lúc này chỉ có Vệ Ý Túc mới có thể cứu cô.

Không ngoài dự đoán, người nào đó còn chìm trong tình trạng của anh ta, bất kể là sáng sớm hay mặt trời đã lên cao vẫn nằm ở trạng thái ngủ.

"Đại ca~" Cô tự động trèo lên giường của anh, kéo cái chăn của anh ra. Có việc cầu người thì không nên dùng kiểu quá kịch liệt gọi anh dậy.

Anh quăn lẩy chăn, xoay người, lại ngủ say.

"Đại ca -" Cô tiếp tục nắm lấy một góc chăn kéo ra bên ngoài, dùng sức thật mạnh, "Dậy đi ~ a!!!"

Vệ Ý Túc bị tiếng thét chói tai của cô đánh thức, khẽ chống người lên, khóe mắt nâng lên một mồi chỉ muốn ngủ, nhìn thấy cô ngã ngối ở cuối giường của anh, dánh về hai tay che mắt. Anh nhú mày, liếc nhìn cái chăn bị cô kéo quá thất lung anh, thấy rõ ràng liền cười một tiếng rồi thuận tay kéo chăn lên một cái: "Anh còn tưởng là em không có cảm giác của con gái chứ."

"Đê xòm!" Hai tay Đường Tâm Mãn che gương mặt nóng bỏng, lên án.

"Tiểu thư à, người bị nhìn hết hình như là anh mà." Anh nhàn hạ đưa hai tay chấp sau gáy, cũng không vội mặc quần áo.

Cô làm sao biết anh đột nhiên lại chấp mạch đi ngủ trần truồng như vậy! "Thích coi trướng há! Anh mau mặc quần áo vào đi!" Cô toi rồi, cảm giác như mình là một tảng đá đang bị dung nham trực tiếp thiêu đốt.

"Từ từ, đợi anh ngủ thêm chút nữa đã." Anh ngáp một cái, chỉnh tư thế thấp xuống, lại chuẩn bị nói chuyện cùng Chu công.

"Đừng mà, đại ca ~ em sắp chết đói rồi." Mặc kệ xấu hổ, dân sinh vẫn là vấn đề quan trọng hơn, cô buông hai tay nhào qua ôm lấy bắp chân anh giả khóc lóc.

"Đói? Di đâu rồi?"

"Nói là đi du lịch rồi."

"Tủ lạnh đâu?"

"Trống không..." Nói đến cái kia làm cô buồn bực.

"À, vậy cùng đi mua thức ăn."

"Hả? Mua thức ăn á?... " Mặt của cô sau khi nghe xong câu nói "à" kia thì sáng hơn một chút, nhưng ngay lập tức bị câu mua thức ăn của anh khiến cho bị đá kích biến thành màu đen. Từ trước đến nay cô không thích thức ăn bán ở chợ, luôn cảm thấy mùi vị rất bẩn, ăn vào thì thấy choáng váng đầu.

"Không muốn mua? Vậy anh ngủ tiếp." Anh ra về muốn nằm xuống.

"Em đi em đi em đi." Cô không có dũng khí, sửa giọng ngay lập tức.

"Vậy anh dậy đây." Anh hoàn toàn vô tư cứ thế vén cái chăn lên, sau đó mỉm cười chờ phản ứng của cô.

"A -" Nửa giây sau, chợt có tiếng thét chói tai của người nào đó từ trong phòng anh rồi chạy ra, mà anh thì cười điên cuồng suốt đoạn đường đi theo cô.

Tên biến thái chết tiệt này. Cô vừa thờ vừa tức giận.

Thật là không công bằng, sao có người xách một cái làn đi trên đường cũng đẹp trai vậy chứ?

Ví dụ như người trước mặt cô đây, ung dung dùng một tay khoác cái làn lên vai, từng đường cong trên cơ thể như viết rõ ba chữ "Cực đẹp trai".

Quan trọng không phải cái này mà quan trọng là sao cô lại nhìn ra trên người anh viết ba chữ "cực đẹp trai" chứ? Đây là điều trăm lần cô không thể hiểu nổi. Mấy ngày nay thường xuyên nhìn bóng lưng của anh mà ngẩn người sau đó tâm tình là lạ. Lấy từ ngữ trong tiểu thuyết ngôn tình ra mà nói thì đó gọi là "Trong trái tim có con nai nhảy loạn", hơn nữa là con nai rất có tế bào vận động.

Ai... Cô không biết là bệnh gì nữa?

"Ê, em xem đi, cái này rất giống em." Vệ Ý Túc đang đi thẳng trước mặt cô bỗng nhiên kéo một tay của cô chạy tới một tủ kính trưng bày hàng phía trước.

"Giống anh mới đúng." Dở hơi à, chỉ vào một món đồ chơi linh tinh mà nói giống cô, cô nhận mới là lạ. Cô quay người đi nhưng chợt phát hiện ra là tay của cô vẫn còn bị anh kéo.

Tay của hai người đan vào nhau thật chặt cũng một chỗ.

Nghĩ đến đây, mặt cô bỗng chốc đỏ bừng, vội vàng rút tay ra.

A, rút không được.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, anh đang nhàn nhã vừa đi vừa nhìn xung quanh. Cô khẽ dùng sức - không ngờ rút ra chẳng được! Cô giả bộ phớt lờ, sau đó rút ra, vẫn không nhúc nhích, cô lại giả bộ nhìn cửa tủ kính rồi bất thành linh chạy về phía trước, anh cũng bắt đầu chạy theo, làm thế nào cũng không dứt được anh ra.

Xong rồi, xong rồi, con nai lại bắt đầu nhảy.

"Tiểu Vệ!" Đột nhiên có người gọi rất nhiệt tình. Một cụ già tóc bạc, dáng vẻ tuy già cả nhưng vẫn khỏe mạnh, âm thanh lúc cười lên rất lớn. Sở dĩ thấy ông ấy cười lên rất lớn là vì ông ấy đang nhìn bọn họ đang nắm tay nhau, "Tiểu Vệ, đây là bạn gái cháu à?"

Vệ Ý Túc nháy mắt với ông, nhưng dường như ông không nhìn thấy tiếp tục ha ha cười: "Ha ha, đừng xấu hổ. Tiểu Vệ, lần trước cháu tới xưởng của ông học chế tạo trang sức để làm cái trâm tặng cô gái này à?... Tiểu Vệ? Mắt cháu bị giật giật à?"

Ám hiệu sáng tỏ thế này. Vệ Ý Túc thờ dài, vốn không muốn để cô biết sớm như vậy.

"Trâm... Là làm?" Tim đập thật nhanh, dường như có cái gì đó có xu hướng muốn dâng lên. Cô hơi sợ hãi nhưng càng mong chờ hơn.

"A, hoá ra tiểu Vệ không nói cho cháu biết à. Nó học trong xưởng của ông suốt nửa năm ròng. Đứa nhỏ này chắc là xấu hổ."

"Thật sự là làm?" Cô vẫn còn chút cảm giác như đang nằm mơ.

"Cẩn thận!" Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên lời cảnh báo gấp gáp.

Theo phản xạ của bọn họ là ngẩng đầu lên xem thì đã thấy một chậu hoa rơi xuống rất nhanh, lời cảnh báo đã quá trễ rồi, chỗ rơi chính là cánh cửa ra vào trước mặt Tâm Mẫn.

Gần như chưa kịp suy nghĩ, trong giây phút đó Vệ Ý Túc tiến lên từng bước ôm cô vào trong ngực.

Trong lúc đó. Có tiếng động nhẹ.

Tiếng của xương bị gãy.

"Ý Túc..."

Vì đau nên mặt của anh tái nhợt, nhưng vẫn nở một nụ cười với cô: "Không sao."

Nếu một người cứu bạn, bạn sẽ biết ơn anh ta, nhưng nếu người kia lại có bộ dạng như đại ca, có lẽ nên tức giận đến nghiêng răng ấy chứ?

Tay của Vệ Ý Túc bị bó thạch cao thật lớn, một tay cầm quả táo ăn, vừa cắn vừa hạ thánh chỉ như hoàng đế: "Trẫm muốn ăn cháo."

"...Em đi mua..." Thái độ của cô phục vụ coi là được chứ gì.

"Trẫm muốn ái khanh tự mình nấu." Anh tùy tiện giờ quả táo trên tay lên.

"..." Cô nghiêng răng nghiêng lợi. Anh ta biết rõ là cô không biết nấu cơm! Bây giờ cô cũng hiểu vì sao nhiều người muốn giết chết hoàng đế như vậy rồi.

Nhưng mà cô vẫn phải đi làm.

Con người đúng là động vật kì quái, có lẽ rất nhiều người xấu hổ tim đập nhanh, trái tim ngừng nửa giây có thể biết tình cảm của mình. Mà có vài người lại phải trải qua kích thích mạnh mẽ của người khác, ví dụ như nổi máu ghen gì gì đó mới hiểu được trái tim của mình. Mà cô có lẽ càng phải mạnh hơn

nhiều, mặc dù có nhiều lần đỏ mặt như vậy cũng phải đến ngày anh đỏ mặt vì cô, cô mới biết được mình thích ai.

Vì người mình thích nấu ăn, theo góc độ tưởng tượng mà nói, có lẽ là phần việc hoàn toàn bình thường. Đương nhiên theo góc độ áp dụng mà nói, vẫn còn có chút khó khăn.

Chẳng hạn như cô không biết mẹ vo gạo thế nào, đem đồ đi giữ lại bao nhiêu nước, chẳng hạn như cô không biết có phải đổ một nồi nước để nấu cháo không, hay đổ một ít nấu thành cơm sau đó lại thêm nước thành cháo.

Song tình cảm có thể giải quyết được muôn vàn khó khăn!... Mặc dù sau khó khăn còn có khó khăn nữa...

Tóm lại khí thế của cô vẫn rất hùng dũng oai vệ nung nấu... Có chút giống cháo, sau đó rạo rức khắp khối chờ anh khen ngợi.

"Ặc..." Anh cân nhắc dùng từ, muốn tìm cách làm sao mới không đã kích sự tích cực của cô, "Bát cháo của em.. rất tươi sống..."

"Cái gì gọi là tươi sống..."

"Chính là... hơi đắng."

"Không thể nào! Có thể là mẹ chưa rửa bát, em đi lấy cái khác!" Lúc cô ăn thử không thấy đắng mà.

Cô chạy đi lấy một cái bát.

"...Thành thật mà nói... Không khác nhau lắm..."

"A, chẳng lẽ là cái này chưa rửa sạch?"

Đổi lại một cái bát.

"Vẫn..."

"Hả, nhất định là đồng bát này đều chưa rửa sạch!"

Cô dứt khoát đem cả nồi tới.

Anh dờ khóc dờ cười ý bảo cô đem nồi đặt sang bên cạnh, ngoắc ngoắc ngón tay đề cho cô đến gần: "Thực ra không cần phải phiền phức như vậy."

"Cái gì cơ?" Theo tư thế của anh cô càng sát lại gần.

"Anh chỉ muốn cho em nếm thử tài nghệ lần đầu của mình mà thôi." Anh nói nhỏ, tầm nhìn xoay quanh trên đôi môi hồng hồng của cô, con mắt hiện lên một mảng nước thật mỏng.

Cô muốn nói chuyện nhưng không biết sao lại không thấy âm, dường như tất cả âm thanh kháng nghị đều mắc lại ở cổ họng, chỉ có thể nhìn môi của anh cách cô càng ngày càng gần, gần đến mức cô có thể cảm nhận được độ ẩm môi của anh tản ra.

Trong thời khắc mấu chốt, cô nghiêng mặt sang một bên, háng giọng: "Lúc em làm xong đã ăn rồi."

"Không giống." Giọng nói của anh trầm thấp ấm áp trong trẻo khêu gợi khiến người ta phát run.

"Cái gì mà không giống?" Cô quay đầu lại, nhưng đúng lúc bị anh thuận thế giữ chặt đầu.

Mà anh không kịp chờ đợi, đôi môi cứ mạnh mẽ áp lên như vậy.

Ý thức... Ý thức cũng bốc hơi rồi... Làn nhiệt nóng vây quanh cô làm cô khó có thể mở miệng...

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cục anh cũng buông cô ra, căn bản cô không biết mới vừa rồi mình đã làm cái gì.

"Tại sao..." Tiếng thì thầm vừa thoát lên xong, cô liền hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, sao không giết cô đi chứ, vì sao lại hỏi ra câu hỏi trẻ con với tên heo này chứ. Anh ta và cô không phải là loại người tùy tiện yêu đương, sao lại thế này, vì sao chứ?

Anh quả thật bị cô chọc cười: "Dù sao giúp người cũng phải mang chút từ thiện chứ."

"Này!" Mỗi lần đều không đều không nói thẳng với cô. Quà tặng nói là lấy miễn phí, cùng người ta thi đấu thì nói là hiếu chiến, cho nên nói anh ta là người vô sỉ.

"Được rồi. Không đùa em nữa." Anh cười yếu ớt, mắt nhìn chăm chú, "Tâm Mẫn, em biết lý do."

"Anh không nói làm sao em biết~" Ông trời ơi, cô lại có thể làm nũng, cô muốn tự sát!

Anh nắm tay cô lên: "Anh nghĩ chúng ta đều không phải nói gì đâu." Nhiều năm như vậy, anh hiểu cô như hiểu chính bản thân mình, cô đối với anh cũng thế, nhưng cả hai đều hiểu rõ cảm giác của đối phương, còn cần nói mấy lời thừa thãi làm cái gì?

"Nhưng những người khác không làm như thế này?" Cô không nói yêu đương, nhưng người ta không phải nên nói mấy lời yêu thương liên tục sao?

"Cô bé ngốc nghếch, trên thế giới này tình cảm có rất nhiều loại, người có rất nhiều loại, cho nên tình cảm ở chung với nhau cũng có rất nhiều loại, em không cần bắt chước cô gái ngây thơ nhu tình như nước, anh cũng vậy không nói chuyện nhẹ nhàng lãng mạn du dương. Cãi nhau đúng là phương thức thích hợp nhất giữa chúng ta, anh mãi mãi không biết tại sao lại khiêu khích nữ sinh khác đánh bóng rổ, em cũng không biết tại sao đánh lộn cùng người khác. Anh dùng cách của anh để thương yêu em. Em dùng cách của em đối với anh. Trên thế giới này, hợp với em nhất cũng chỉ có anh."

Đúng rồi, nếu là thật sự khiến cho anh bỗng nhiên liên tục nói lời yêu thương, có lẽ cô sẽ sợ thét lên mà bỏ chạy. Nhưng mà cô cũng thấy anh nói đường hoàng như vậy vẫn còn không chịu câu ba chữ kia một lần.

"Nói không sai!" Cô đấm một cái lên chỗ đau của anh, tuy nói không sai nhưng nếu không đấm một cái thì lòng cô không yên được.

Quả nhiên là con gái rất khó nuôi. Anh đau đớn nghiêng răng chịu đựng. Nhưng có biện pháp nào đâu, ai bảo trong bao nhiêu năm như vậy trong mắt cũng chỉ có một tiêu oan gia là cô.

Nơi xa xôi nào. Một người phụ nữ cầm ống nhòm và một người đàn ông đang uống cà phê.

"Nhìn xem, em nói không sai chứ, đúng thật là phải mạnh mẽ hơn dự liệu chứ!"

"Đúng vậy đúng vậy." Người đàn ông hòa theo, bà xã nói luôn luôn đúng, chỉ là đáng thương con trai số khổ của anh, ngay cả tiếng gầy xương cách xa anh cũng nghe thấy được, ôi..."ssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Oan Gia Không Chung Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ngoại truyện

Ngày xưa ngày xưa....

Hoa anh đào bay bay....

Từng cánh hoa như từng cánh bướm đầy màu sắc tung tăng khiêu vũ hạnh phúc rợp trời.

Mùa xuân là mùa vạn vật sinh sôi, là mùa của tất cả sự sống. Tại một cuộc sống muôn màu muôn vẻ, tại một nơi đầy màu sắc tươi tắn, tại một nơi rực rỡ ánh sáng, được nắm tay lấy nhau nguyện thề, đó chính là ước mơ tha thiết của mỗi con người.

Hôn lễ đã cử hành nhưng Đường Uyển Như vẫn không dám tin đây là sự thật. Bà hạnh phúc ve vuốt chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh thật cẩn thận tỉ mỉ.

Không hề biến mất, không phải tỉnh lại, không phải là một giấc mơ. Thật tốt biết bao nhiêu!

Vệ Tề Lăng buồn cười khi nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của bà. Ông đi đến dịu dàng nắm lấy tay bà "Sao vậy em?"

"Không có gì. Chỉ là thật không dám tin mình lại có thể hạnh phúc đến thế." Đường Uyển Như nở nụ cười ngọt ngào.

Vốn cho rằng tình yêu chỉ có một lần trong đời, giống như pháo hoa sau khi nổ rộ chỉ còn lại khói bụi lạnh lùng. Cho đến khi gặp được ông...

Nhiều năm làm vợ chồng như vậy, nhưng tình cảm cũng không hề đổi thay. Ông có khuyết điểm, bà cũng có, nếu như tình yêu là sự yêu đương mù quáng thì hôn nhân chính là ngọt ngào bao dung. Trong hôn nhân bọn họ bỏ đường vào lọ thì lấy ra là ngọt ngào.

Cũng không nên cho là hôn nhân là một phần của tình yêu, chỉ cần bạn còn tin tưởng vào tình yêu.

"Thật rất thần kỳ." Vệ Tề Lăng nâng tay bà lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên ngón tay đeo nhẫn thể hiện một tình yêu vô tận. Sau đó lại bỗng nghĩ ra gì "Đúng rồi, cô dâu chú rể đã chạy đi chơi ở đâu rồi, cả nhà chúng ta chụp chung một tấm ảnh đi."

Một người thanh niên đẹp trai nhìn cô gái đang nhét đầy kẹo vào miệng.

Cô gái miệng đầy kẹo không cam lòng yếu thế tròn mắt nhìn lại, nói không rõ ràng: "Nhìn cái gì vậy! So xem mắt ai lớn hơn à!"

Người thanh niên cười ảm áp như mùa xuân, sau đó đem cô gái ôm vào ngực mình: "Thì sao, bà xã của mình anh cũng không được nhìn à?"

“Không muốn cho anh nhìn!” Cô gái sẵng giọng.

“Tâm Mẫn, tiểu Vệ, các con ở đây hả!” Vệ Tề Lăng cùng với Đường Uyển Như dẫn nhiếp ảnh gia tới, “Ôi chết, có phải cha mẹ phá hỏng thế giới của hai con không?”

“Mẹ ~” Đúng là mẹ, lúc nào cũng thích trêu chọc bọn cô!

Vệ Tề Lăng cười to: “Đến đây đi, cả nhà chụp một bức.”

“Không bằng chúng ta lại chụp một bức “Không phải oan gia không cùng nhà” nữa nhỉ?” Đường Uyển Như hào hứng đề nghị.

“Hình như rất vui về nhé!” Đường Tâm Mẫn cũng rất vui về gậy đầu.

Hai người đàn ông kia tất nhiên cũng không đưa ý kiến từ chối.

Cho nên bọn họ lại chụp tấm ảnh POSE như năm đó. Nhiếp ảnh gia bấm máy.

Trên tấm hình là cảnh hoa anh đào nở rộ và những cánh hoa bay bay.

Tâm Mẫn cùng với Ý Túc cũng làm điệu chu môi, hai tay khoanh trước ngực, đưa lưng về phía đối phương, bộ dạng như cả đời sẽ không qua lại với nhau, nhưng hai khóe miệng cong lên mang theo nụ cười hạnh phúc, không nhìn được cùng liếc mắt về phía sau nhẹ nhàng nhìn nhau, cũng mang theo bao yêu thương ngọt ngào.

Mà ở phía sau họ, tay của Vệ Tề Lăng và Đường Uyển Như nắm thật chặt với nhau. Đã nhiều năm như vậy mà tay của họ vẫn nắm lấy cùng nhau.

Mùa xuân thực sự là một mùa tràn đầy hạnh phúc. Hạnh phúc giống như hoa anh đào kia đang bay múa, như có thể đưa tay chạm đến.

Tâm tình ông trời hôm nay vô cùng tốt, ở trên trời dùng mây đen như những dòng mực đậm, ánh nắng mặt trời xuyên qua như gió bút lên, viết xuống vài chữ to: “Thiên cổ tình buồn, nhưng mà không phải oan gia thì không thể gặp gỡ.”

ssssssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Oan Gia Không Chung Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.